

תפ"ח 52713/07/14 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בחיפה

25 נובמבר 2015

תפ"ח 52713-07-14 מדינת ישראל נ' פלוני(עציר)

בפני הרכב כב' השופטים:

רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]

אברהם אליקים

תמר נאות פרי

המאשימה

נגד

הנאשם

פלוני

הכרעת דין

מותרת לפרסום ללא פרטים מזהים

השופטת ת' נאות פרי:

תמצית הכרעת הדין -

1. הנאשם, יליד 1991, והמתלוננת ח.א. (ילידת 1996, להלן: "המתלוננת"), הכירו האחד את השניה עובר לאירועים נשוא כתב האישום, שכן המתלוננת הינה חברה של אחותו של הנאשם ושניהם מתגוררים בשכונות סמוכות ב****.

בתאריך 16.7.2014 בשעות הלילה, נפגשו כמה בני נוער, וביניהם המתלוננת, ברחבה הנמצאת בסמוך לבתי המגורים שלהם. בהמשך, הצטרף אליהם הנאשם. לטענת המאשימה, בשלב מסוים, עזבו הנאשם והמתלוננת את החבורה (בנסיבות שיפורטו להלן), ובהמשך - גרר הנאשם את המתלוננת בכח אל חדר באחד המבנים הסמוכים - שם הפעיל נגדה אלימות, השמיע כלפיה איומים, בעל אותה ללא הסכמתה ואף ניסה לבצע בה מעשה סדום אנאלי.

2. עקב האמור, הוגש נגד הנאשם כתב האישום ובו מיוחסות לו עבירות של אינוס בנסיבות מחמירות (לפי סעיף 345(ב)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין")), ניסיון למעשה סדום (לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(3) + סעיף 25 לחוק העונשין), איומים (לפי סעיף 192 לחוק העונשין) ותקיפה הגורמת חבלה של ממש (לפי סעיף 380 לחוק העונשין).

יוער כי בפרק "הוראות החיקוק" של כתב האישום מצוין לגבי הניסיון למעשה סדום, כי המדובר בשתי עבירות אלא שמתאור העובדות בכתב האישום עולה כי המדובר בטעות. יתכן והכוונה היתה לשתי עבירות של אינוס, אך לא נרחיב את הדיון אל מעבר לכתב האישום, שם יש התייחסות לעבירת אינוס בודדת.

3. הנאשם הכחיש את המיוחס לו.

4. לאחר בחינת הראיות ושקילת טיעוני הצדדים, אציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירות המפורטות בכתב האישום - עבירת האינוס בנסיבות מחמירות, ניסיון למעשה סדום, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים.

עמדת המאשימה על פי כתב האישום -

5. כפי שנטען בכתב האישום - בלילה שבין התאריכים 16.7.14 ל-17.7.14 (להלן: "**הלילה**") ישבה המתלוננת יחד עם חבריה ב' מ' (אחותו של הנאשם - להלן: "**ב**"); א' י' (להלן: "**א**"); ק' י' (להלן: "**ק**"), אשר היה חבר של א' ו- ג' א' (להלן: "**ג**") על ספסלים הסמוכים לבנייני מגורים הנמצאים באחת מהשכונות ב*****. הצעירים יחדיו יכוננו להלן "**החבורה**". הספסלים יכוננו להלן "**הספסלים**" או "**העיגולים**", כפי שכונו בפי חלק מהעדים. מוסכם כי החבורה שתתה משקאות חריפים באותו המועד.

במהלך הלילה הצטרף לחבורה הנאשם. המתלוננת והנאשם התיישבו על אחד הספסלים בסמוך לחבורה ושוחחו, כאשר במהלך השיחה הנאשם חיבק את המתלוננת ונישק אותה בלחיה.

בשלב מסוים במהלך הלילה, בסמוך לשעה 03:00, הנאשם הוריד כפכף מרגלה של המתלוננת (להלן: "**הכפכף**") וזרק אותו לעבר אחד מהבניינים הסמוכים (להלן: "**הבניין**"). כפי שנטען בכתב האישום - המתלוננת קמה מהספסל והלכה להביא את הכפכף, הנאשם הלך אחריה, תפס אותה, סתם את פיה כשניסתה לצעוק וגרר אותה לתוך הבניין, לתוך חדר הנמצא בקומה התחתונה של הבניין (להלן: "**החדר**"). בחדר, בכל פעם שניסתה המתלוננת להתנגד ולצעוק, הנאשם היכה אותה בגופה ובין היתר נתן לה אגרוף לעין ימין תוך שהוא גורם לה לדימום תת לחמית מפוזר בחלק הטמפורלי של עין ימין, משך בשערותיה והכה אותה בבטנה. עקב כך - המתלוננת הקיאה במקום. בהמשך, הנאשם הפשיט את המתלוננת מבגדיה, תוך שהוא קורע את הגופייה שלבשה, הפשיט את בגדיו והשכיב את המתלוננת על הרצפה בחדר על גבה והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת וזאת שלא בהסכמתה החופשית וחרף התנגדותה. לאחר מכן הנאשם הרים את המתלוננת מהרצפה תוך שהוא מושך אותה בשערותיה, וכשהתנגדה - הכה אותה, הצמידה לקיר והורה לה להרים אחת מרגליה. המתלוננת, בפחדה מהנאשם, הרימה אחת מרגליה והנאשם החדיר את איבר מינו לאיבר מינה וזאת ללא הסכמתה החופשית של המתלוננת. לאחר מכן הנאשם סובב את המתלוננת עם פניה לקיר וניסה להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת, אך לא הצליח עקב התנגדותה של המתלוננת ואז סובב אותה בחזרה והמשיך להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת, וכל זאת ללא הסכמתה החופשית של המתלוננת וחרף התנגדותה.

בהמשך, ביקשה המתלוננת לצאת מהחדר תוך שהיא מבטיחה לנאשם ללכת עמו למקום אחר, הנאשם נעתר לבקשתה של המתלוננת, איפשר לה להתלבש ואז יצא יחד עמה מהחדר תוך שהוא מאיים על המתלוננת שבאם תברח, יהרוג אותה - וזאת בכוונה להפחידה.

המתלוננת והנאשם יצאו מהבניין ואז ראו את ג' עומד בסמוך לספסלים, המתלוננת פנתה לג' וביקשה ממנו לתת לה להתקשר, אך ג' סירב. המתלוננת ניצלה את ההזדמנות והחלה לרוץ לכיוון ביתה הנמצא בשכונה הסמוכה והנאשם דלק אחריה. במהלך הבריחה, נפלה המתלוננת על הקרקע, הנאשם השיג אותה וגרר אותה כשהוא תופס בשערותיה וגרם לחבלות בברכיה. אז לקח הנאשם מידיה של המתלוננת שקית (להלן: "**השקית**") שבתוכה היו שני מכשירי טלפון (להלן: "**מכשירי הטלפון**") וכרטיס "רב-קו" של המתלוננת (להלן: "**הכרטיס**"), וזרק אותה הצידה.

בשלב זה עברו במקום שני עוברי אורח, האחד מהם - ד' ט' (להלן: "**עובר האורח**"). המתלוננת ניצלה את ההזדמנות וברחה לביתה.

6. סיכומו של כתב האישום הינו כי במעשיו המתוארים לעיל, בעל הנאשם את המתלוננת שלא בהסכמתה החופשית, ניסה לבצע מעשה סדום שלא בהסכמתה החופשית של המתלוננת וכל זאת תוך גרימת חבלה גופנית למתלוננת, איים על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה וזאת בכוונה להפחידה ותקף את המתלוננת שלא כדין וגרם לה חבלה של ממש.

עמדת ההגנה -

7. הנאשם נעצר ביום 17.7.14.

8. הנאשם, אינו מתגורר ב***** בדרך כלל, אך הגיע לביקור בבית המשפחה, שם מתגוררים אמו, אחותו ב', ואחיו (להלן: "**הבית של הנאשם**"), הנמצא בסמוך לספסלים. הנאשם מודה כי הצטרף לחבורה שישבה על הספסלים, כי שוחח עם המתלוננת וכי בשלב מסוים, כדבריו "התנשקנו התחבקנו התחרמנו" במשך כמה דקות (עמ' 150 שורות 32-30). מעבר לכך, הנאשם מכחיש כי השליך את הכפכף של המתלוננת, כי היא עזבה והוא בעקבותיה, כי משך את המתלוננת בכח אל החדר, ומכחיש את שאר העובדות שבכתב האישום ואת המעשים המיוחסים לו. טענתו היתה כי הוא נשאר באזור הספסלים ושוחח עם ק', החבר של א', על "סכסוכים" שיש לו בשכונה, וכאשר א' ו-ק' עזבו את הספסלים - הוא עלה לביתו (עמ' 151 שורה 22 עד עמ' 153 שורה 4). לאחר שעלה לביתו - הלך לישון והתעורר, לטענתו, כאשר השוטרים הגיעו לדירה - ונעצר. הנאשם הכחיש מפורשות את זריקת הכפכף, את הליכתו עם המתלוננת לחדר, את קיום יחסי המין, את הפעלת האלימות, ואת רדיפתו אחר המתלוננת עד לשכונה שם נמצא ביתה.

העדויות -

9. מטעם התביעה העידו המתלוננת (ע.ת. 1); שלושה מבין החבורה - א' (ע.ת. 16); ג' (ע.ת. 17) ו-ב', אחותו של הנאשם (ע.ת. 15, להלן: "**אחותו של הנאשם**"); העיד עובר האורח ד' ט' (ע.ת. 18); ואף העידה אמו של הנאשם, ע' ז' (ע.ת. 19, להלן: "**אמו של הנאשם**").

יוער עתה כי כל הפרטים המזהים בפסק דין זה הושמטו, ובהמשך - ככל שיופיעו ציטוטים ממסמכים או מהפרוטוקול, הוכנסו שינויים על מנת להשמיט את השמות הרלבנטיים ולהציב במקומם את הכינויים "המתלוננת", "הנאשם" והכינויים של שאר העדים - בהתאם לאמור מעלה.

עוד העידו מצוות החקירה והמשטרה החוקר אלכס שצמן (ע.ת. 12); רס"ב שושנה דרור (ע.ת. 2); השוטר רפי דאודי (ע.ת. 3); רפ"ק יניב צברי (ע.ת. 11); אבי ליבוביץ' ממז"פ (ע.ת. 10); פקד נפתלי עינות ממז"פ (ע.ת. 24); רס"מ יהושע אסנין (ע.ת. 6); והסירית רימה פסינה (ע.ת. 4). בנוסף, העידה אסתר מייסטר, עובדת סוציאלית במרכז הרפואי "בני ציון" לשם הגיעה המתלוננת (להלן: "**בית החולים**"), ע.ת. 21, להלן: "**העובדת הסוציאלית**"), ד"ר עווארה נאסר, רופא עיניים בבית החולים (ע.ת. 7, להלן: "**רופא העיניים**"); וד"ר נטליה וולקוב, רופאה גניקולוגית בבית החולים (ע.ת. 8, להלן: "**רופאת הנשים**").

10. מטעם ההגנה נשמעה עדותו של הנאשם.

ניתוח הראיות - הקדמה באשר להעדפת גרסת התביעה על פני גרסת ההגנה -

11. אקדים את המאוחר, ואומר כי לשיטתי גרסת המתלוננת הוכחה מעבר לכל ספק סביר, ויש להעדיפה על פני גרסת הנאשם לגבי כל הרכיבים הדרושים לצורך ההכרעה במחלוקת נשוא תיק זה. עיקר מסקנתי סומכת על אימוץ תיאוריה המפורטים של המתלוננת מעל דוכן העדים באשר להשתלשלות האירועים, למרות חקירתה הנגדית הממושכת, תיאורים העולים בקנה אחד עם ההודעות שנגבו ממנה במשטרה, במועדים שונים, לגבי עיקר האירועים. התיאורים הושמעו בכאב רב, כאשר לגבי חלק מהתיאורים ניכר כי המתלוננת נבוכה עקב הצורך לתארם בבית המשפט, תוך מתן תשובות ברורות גם לגבי הקשיים שבגרסה ומתן הסברים לגבי אותן נקודות בהן היו פערים בין התיאור שמסרה המתלוננת במשטרה לבין העדות בבית המשפט (הסברים המגובים בראיות ומניחים את הדעת).

לעומת זאת, גרסתו של הנאשם היתה רצופת אמירות הסותרות בבירור את הראיות (לרבות הראיות החפציות

והעדויות של העדים האובייקטיביים), וחלק מהסבריו היו נטולי הגיון פנימי. ניכר, לפחות לשיטתי, שיש להעדיף את הגרסה שמסרה המתלוננת על דוכן העדים על פני גרסתו של הנאשם, המכחיש מכל וכל את האירועים.

מעבר לכך, הראיות הנוספות בתיק זה רבות, ואין עסקינן במקרה בו מונחות לפנינו רק גרסת המתלוננת שבעל-פה מול גרסת הנאשם שבעל-פה. קיימות ראיות תומכות של עדים שונים, לגבי רכיבים שונים של גרסת המתלוננת, וקיימות אף ראיות חפציות המחזקות את גרסת התביעה (כגון, תפיסת מכשירי הטלפון של המתלוננת בביתו של הנאשם, ממצאים בחדר, ממצאים על בגדיו של הנאשם ובדיקות רפואיות).

נעבור עתה לבחינה פרטנית של הראיות, על פי המתווה הבא: בפרק הראשון אסקור את גרסת המתלוננת בבית המשפט ולאחר מכן אתיחס לגרסתה במשטרה, בשחזור ולמול גורמי הטיפול (תוך התייחסות לטענות הנאשם באשר לחוסר מהימנותה). הפרק השני יתייחס לראיות התומכות בגרסת המתלוננת, ראשית - ראיות לגבי התנהגותה, שנית - עדויות של עדי ראיה, ושלישית - ראיות חפציות, תוך בחינה פרטנית של טענות ההגנה לגבי כל ראיה תומכת שכזו. הפרק שלישי - יכול התייחסות לקשיים הנוטעים בגרסת המתלוננת אליבא דגרסת ההגנה. הפרק הרביעי - יוקדש לעדות הנאשם ולטענות נוספות כלליות שהועלו מטעמו לחובת גרסת המאשימה.

פרק ראשון - עדות המתלוננת בבית המשפט לגבי האירוע (לפי השלבים השונים) -

המפגש על הספסלים וזריקת הכפכף הראשונה -

12. המתלוננת בעדותה בבית המשפט העידה כי בלילה שבין התאריכים 16.7.14 ל-17.7.14 ישבה עם החברים א', ק', ג', וב' (אחותו של הנאשם), בספסלים, והם שתו וודקה. בשלב מסוים הצטרף גם הנאשם וישב איתם. בהמשך - המתלוננת והנאשם ישבו על ספסל נפרד למשך פרק זמן מסוים - שם היה ביניהם מגע גופני שכלל חיבוק ונשיקה מצד הנאשם, ללא שהמתלוננת מתנגדת (עמ' 22 שורות 20-25, ועמ' 29). לאחר מכן, זרק הנאשם את הכפכף של המתלוננת, והיא השיבה אותו, וכדבריה:

"התיישבנו, הוא ישב לידי ולקח לי את הכפכף וזרק אותה מעל ללבנים, בפעם הראשונה. ... לקחתי, החזרתי את זה, חזרתי לשבת".

(עמ' 11, שורות 14-15).

המתלוננת מתייחסת לזריקת הכפכף הראשונה כאל אקט של "חיזור" ולא ייחסה לו חשיבות מכרעת.

זריקת הכפכף השניה וגרירתה של המתלוננת לחדר -

13. לאחר השבת הכפכף, ממשיכה המתלוננת ומעידה כי הנאשם זרק אותו פעם שניה (עמ' 10, שורות 1-2, 23-25, 27, עמ' 11, שורות 8-10), וכאשר הלכה שוב להביאו החל האירוע נשוא כתב האישום, לאמור:

"אחרי זה, אחרי כמה דקות עוד פעם לקח לי את הנעל וזרק לי את זה יותר רחוק, זה הגיע לדשא, יש שם דשא ממול, זה הגיע לשמה אני הלכתי להביא את זה. ... אני הלכתי להביא את זה והרמתי את הנעל והוא פשוט בא עטף אותי מאחורה והתחיל להגיד לי 'תסתמי את הפה שלך תסתמי את הפה שלך' והתחיל לגרור אותי לפינה."

(עמ' 11, שורות 14-15, 17-19, 29-31).

בהמשך, המתלוננת ממשיכה ועונה לשאלות לגבי האירועים:

"ש: לאן בדיוק הוא גרר אותך?

ת: יש שם מול רחוב ... איפה שהראיתי לשוטרים בניין כזה אני לא מכירה את זה.

עמוד 4

ש: אוקי.

ת: והוא גרר אותי לשם וסתם לי כאילו את הפה שם יד על הפה שלי והתחיל לדחוף אותי מאחורה ולהגיד לי לסתום את הפה שלי ושאני לא אצעק.

ש: ומה את עשית?

ת: התחלתי להתנגד לו מאחורה, הוא פשוט השתיק אותי וגרר אותי לפינה בבלוק. "
(עמ' 11, שורה 32, עמ' 12 שורות 7-1).

עוד מתארת המתלוננת כיצד הנאשם הוסיף לדחוף אותה בעוד היא מתנגדת, והכניס אותה לחדר.

התקיפה המינית בחדר -

14. כאשר היו המתלוננת והנאשם בחדר - הוא קרע את הכפתור שבאחורי הגופייה שלבשה (ת/54, עמ' 13 שורות 14-5), ולאחר מכן, כפי שמתארת המתלוננת:

"עם הידיים שלו הוא פשוט סובב אותי התחיל להוריד לי הכול, זה קרה הכול מהר, התחיל להוריד לי את המכנס היה לי שורט, הוא עשה את זה מהר התחיל להוריד את המכנס, התחיל לצעוק עליי להגיד לי 'תסתמי יא בת זונה תפסיקי להתנגד' והתחיל לתת לי כאפות והוא גם נתן לי אגרופ לעין. היה לי שם שפשוף ובכיתי וביקשתי שיעזוב אותי הוא פשוט לא עזב אותי והוא התחיל להשכיב אותי על הרצפה. ... הוא משך לי בשיער והוא השכיב אותי על הרצפה ותפס לי את הידיים ניסיתי להתנגד והוא התחיל להחדיר את האיבר מין שלו לאיבר מין שלי והתחלתי לבכות ולצעוק די, הוא שם את היד שלו על הפה שלי התחיל לחנוק אותי אמר לי שזה לא יעזור לי שאני אצעק ותסתמי את הפה שלך וקללות והרביץ לי והמשיך ...

"ש: איך הוא הרביץ לך?

ת: עם הידיים, כאפות.

ש: איפה?

ת: על הפנים.

ש: אוקי.

ת: והייתי על הרצפה והוא המשיך להחדיר, עבר זמן אחרי זה הוא הרים אותי עוד פעם אמר לי קומי התחיל לקלל אותי אמר לי 'שלא תעזי לצרוח אין לך מה לעשות אין לך מה להתנגד' נתן לי בוקס בבטן ומהבוקס הזה הקאתי על הרצפה.

ש: איפה? במקלט?

ת: במקלט, כן. הראיתי לשוטרים איפה זה. והוא סובב אותי והמשיך להחדיר מאחורה, ניסה להחדיר ראה שלא מצליח לו סובב אותי והתחיל לנשק אותי על הצוואר ולתת לי נשיקות בכוח ..."

(עמ' 14, שורות 26-4).

ובהמשך:

"ש: סליחה, לפני שהוא סובב אותך ואת אמרת שהוא ניסה להחדיר לך מאחורה מה הוא עשה שהוא הרים אותך?

ת: שהוא הרים אותי הוא גם הכריח אותי למצוץ לו.

ש: אוקי.

ת: והוא פשוט לקח לי את הראש ואמר לי תתכופפי משך לי בשיער החזיק אותי פה פשוט הכריח אותי למצוץ.

ש: זה הצליח?

ת: לא, לא הצליח.

ש: הוא לא הצליח להכניס לך לפה.

ת: ניסה.

....

ש: הבנתי, עכשיו, כמה פעמים הוא החדיר לך לאיבר המין את איבר המין שלו ובאיזה מצבים? בואי תפרטי את זה בפרטי פרטים בבקשה. אמרת שפעם אחת היה בשכיבה על הרצפה של המקלט,

ת: כן.

ש: מה עוד היה? אם היה.

ת: אני לא זוכרת כל כך אם היה בעמידה.

ש: אני רוצה להזכיר לך שאת אמרת בהודעה שלך במשטרה בהודעה השלישית שביקשו ממך לפרט בדיוק מה קרה את מסרת בעמוד 2 בשורות 19 ואילך הוא אמר לי 'קומי קומי' ופשוט החטיף לי מכות שהתנגדתי הוא הצמיד אותי בקיר עם הפנים אליו ואמר לי להרים את הרגל לא זוכרת איזה רגל הרמתי וגם שם הוא החדיר, האם זה זכור לך?

ת: נכון, עכשיו אני זוכרת שהוא אמר לי להרים רגל.

ש: את נזכרת בזה?

ת: כן."

(עמ' 15, שורות 1-31).

היציאה מהחדר -

15. המתלוננת הסבירה כי היא הציעה לנאשם לעזוב את החדר וללכת למקום אחר על מנת להימלט מהחדר -

"ואז ביקשתי ממנו כדי לצאת מהמקום למטה מהמקלטים כי אף אחד לא שמע זה היה חושך אף אחד לא עבר שם אז ביקשתי ממנו שכביכול נלך למקום אחר כדי שאני אוכל איכשהו להימלט ואז הוא אמר לי 'תתלבשי תתלבשי' וכאילו נצא משמה, אמר לי 'אין לך מה לצעוק אין לך מה לדבר לאף אחד אני משוגע לא מעניין אותי אני אפילו מסוגל להרוג אותך מול אימא שלי אם תנסי רק להגיד משהו', ואז יצאנו משם, הוא איים עליי שאם אני אגיד משהו הוא פשוט יהרוג אותי באותו זמן."

(עמ' 15 שורות 20-23).

16. על תיאור זה המתלוננת חוזרת שוב (עמ' 16 שורות 3-5, עמ' 37 שורות 1-3, ושוב בעמ' 39 שורות 9-11 ובעמ' 40 שורות 1-3), ומדגישה כי ניסיונה לצאת מהחדר היה לאחר שהנאשם אף אמר לה שאם תנסה לברוח יהרוג אותה (עמ' 15 שורות 12-18).

17. הסניגור טוען כי העובדה שהמתלוננת ביקשה מהנאשם שהם "ילכו למקום אחר", מלמדת על כך שלא ניתן לקבל את גרסתה לגבי האונס והאלימות, כיון שאמירה שכזו אינה הגיונית. לשיטתי, יש דווקא למצוא הגיון במעשיה של המתלוננת, אשר חששה מפני איומיו של הנאשם, רצתה לצאת מהחדר אל השטח הפתוח (שם ידעה שיש אנשים

נוספים) וחשבה שאם תגיד שהיא מעוניינת לצאת מהחדר ולהמשיך בקיום יחסי מין במקום אחר - הנאשם יאפשר לה לצאת החוצה. ודוקו. לו היה הנאשם מודה בקיום יחסי המין וטוען כי הדבר היה בהסכמה - יתכן וניתן היה לשמוע מפיו טענה לפיה העובדה שהמתלוננת הציעה לו לצאת מהחדר למקום אחר מלמדת על הסכמתה ליחסים ועל רצונה להמשיך אותם במקום אחר. אך שעה שהנאשם מכחיש מכל וכל את היותם בחדר ואת קיומם של היחסים - יש משקל מוגבל לטענותיו לגבי אי-ההיגיון שבמעשיה של המתלוננת.

החזרה לספסלים -

18. המתלוננת העידה כי כאשר יצאה עם הנאשם מהחדר, ראתה כי החבורה מתחילה להתפזר - כאשר א' ו-ק' התחילו כבר ללכת, ב' אחותו של הנאשם היתה בדרך לבית שלה ושל הנאשם ורק ג' נותר לשבת על הספסלים (עמ' 16 שורות 16-26, עמ' 42 שורות 28-32, ועמ' 43 שורות 1-20). היא העידה כי ניגשה אל א' וביקשה ממנה סיגריה - במטרה לעורר את תשומת ליבה בתקווה שהיא תשים לב שמשוה קרה לה, אך א' לא הבחינה באותות המצוקה שהמתלוננת משדרת כיוון שא' היתה שיכורה, והיא וק' עזבו (עמ' 42 שורות 29-32, עמ' 43 שורות 1-6, עמ' 49 שורות 1-12). בשלב זה המתלוננת ביקשה מג' לתת לה לבצע שיחת טלפון (כי ממכשירי הטלפון שלה אין שיחות יוצאות) - אך הוא סירב (עמ' 16 שורות 27-31, עמ' 17 שורות 1-2, עמ' 47). עדותה בהקשר זה היתה הבאה:

"ת: יצאתי משם וחזרנו למקום שהיינו ואיך שבאנו אני ראיתי את א' והחבר שלה הולכים אבל בסוף גם ג' נשאר.

ש: ראית את ג'?

ת: כן.

ש: אוקי ואז?

ת: א' וחבר שלה הלכו.

ש: הם לא ראו אותך?

ת: הם ראו אותי. ואמרתי לא' משוה שתסתכל עליי ותראה שמשוה לא בסדר איתי היא הייתה כל כך שיכורה שהיא לא כזה שמה לב.

ש: אוקי.

ת: חשבה שסתם כנראה הלכתי איתו לצד וזה וחזרתי.

ש: אוקי ואז את אומרת את ראית את ג', נשאר ג'.

ת: כן.

ש: מה קורה עם ג'?

ת: מג' ביקשתי שיחה אמרתי לו שאני צריכה שיחה לאבא שלי ואז [הנאשם] אמר לו אל תיתן לה שיחה היא לא צריכה שיחה אמרתי לג' 'ג' אני צריכה שיחה לאבא שלי כדי להודיע לו שאני בחוץ ואני עוד מעט אחזור הביתה', אז [הנאשם] איים עליו אמר לו 'אל תיתן לה אל תיתן לה אל תיתן לה', כנראה ג' פחד ממנו לא נתן לי שיחה ואז ישבתי הייתי כאילו על הספסל ו[הנאשם] פשוט לקח לי את היד ומשך אותי על הרצפה נפלתי על הרצפה והתחלתי לבכות ...

(עמ' 16, משורה 13, עמ' 17, עמ' 18, שורות 1-20, 24-29).

הבריחה של המתלוננת מהספסלים והנאשם בעקבותיה -

19. בשלב זה - המתלוננת סיפרה כי ראתה מבוגר שמכיר את אביה, ונצמדה אליו על מנת להתחיל ולברוח מהנאשם ומאזור הספסלים (עמ' 17 שורות 1-14). לגבי זהותו של אותו מבוגר - הסבירה כי היא אינה מעוניינת למסור

למשטרה את השם של אותו מכר מחשש שיספר על האירוע למשפחתה (עמ' 20 שורות 18-21, עמ' 55 שורות 19-22, נ/4). בכל אופן - לאחר שהלכה ליד המבוגר כברת דרך, החלה לרוץ והנאשם בעקבותיה, תוך שהיא נופלת על הכביש. כאשר הנאשם השיג אותה - שוב הופעלה כלפיה אלימות ובשלב מסוים הנאשם אף השליך אל השיחים את השקית ובה מכשירי הטלפון והכרטיס, וכדבריה:

"ת. אחרי זה מישוהו מבוגר שהוא חבר של אבא שלי ...
ש: קראת לו בהודעות איך את פונה אליו? איך את קוראת לו? אבא של מי זה?
ת: אבא של פ'.
ש: אוקי, אבא של פ', כן.
ת: הוא עבר שמה, ופשוט נצמדתי אליו ו[הנאשם] היה מאחוריי, נצמדתי אליו כדי שיעזור לי, התחלתי להגיד לו הוא רודף אחריי הייתי בלחץ אני זוכרת שאמרתי לו משהו כזה, והוא אמר לי 'למה את מסתובבת בשעות כאלה את יודעת מי זה' הוא מכיר את [הנאשם] שהוא ילד בעייתי אז הוא אמר לי 'למה את מסתובבת ועוד עם מי את מסתובבת?' אז כנראה שהוא מיהר לעבודה הוא התחיל לרוץ ואני התחלתי איך שהוא פנה אני התחלתי לרוץ מהרמזורים מרחוב ..., מאיפה שהעיגולים, התחלתי לרוץ משם עד לכיוון ... ,
ש: שזה איפה שאת גרה?
ת: איפה שאני גרה.
ש: כן.
ת: רצתי עד לשם בכביש רצתי כאילו שמישהו יראה אותי זה כבר היה נראה לי לפנות בוקר ונפלתי על הכביש, נפלתי על הכביש רצתי שמישהו יראה אותי ואף אחד לא עבר שם.
ש: אוקי.
ת: ואז [הנאשם] רץ פשוט אחריי והתחיל לגרור אותי מהכביש לפינה. הוא גרר אותי והייתי ...
ש: איך הוא גרר אותך? באיזה אופן?
ת: הוא גרר אותי מהשיער מהידיים משך אותי והייתי עדיין על הרצפה ואחרי זה הוא לקח אותי לפינה של מין שיחים כאלה הראיתי את זה ב-,
ש: הראית את זה בשחזור, אנחנו נגיע עכשיו לשם, כן.
ת: הוא גרר אותי ואמר לי 'תסתמי תפסיקי כבר להתנגד תפסיקי לצעוק' והוא סתם לי את הפה לא יכולתי לנשום הוא שחרר לי הוא התחיל להגיד לי 'אני מצטער אני מצטער' אמרתי לו 'אז בוא נשכח מזה תן לי ללכת הביתה. אני אלך הביתה אני לא אגיד כלום'. אמר לי 'זה לא אכפת לי אם תגידי משהו אני במילא יילך ל**** מחר אני לא אהיה פה אין לך מה להגיד את יכולה לעשות מה שבא לך' וחנק אותי אז אמרתי לו 'תשחרר אותי תעזוב אותי בבקשה', פשוט לא שחרר לא שחרר התחיל, אני הייתי על הרצפה והוא תפס אותי"

ובהמשך :

"ת. ואני נזכרת שהייתה לי שקית של טלפון ביד בשקית אז בזמן שהוא תפס אותי וחנק אותי

...

ש: איפה? בכביש? את מדברת על השלב של הכביש?

ת: כן. אז הוא פשוט לקח את הפלאפון עם השקית והשליך לי את זה לשיחים.

ש: מה עוד היה בשקית? כמה טלפונים היו בשקית?

ת: שניים.

ש: שני טלפונים, מה עוד היה בשקית?

ת: היה שם רב קו."

(עמ' 16, משורה 13, עמ' 17, עמ' 18, שורות 1-20, 24-29).

עוברי האורח והגעת המתלוננת הביתה -

20. השלב האחרון של האירועים היה עת עברו במקום שני עוברי אורח, כאשר האחד מהם מכיר את המתלוננת. הנאשם, בראותו את שניהם מתקרבים, הפסיק את אחיזתו במתלוננת, הוחלפו כמה משפטים - והדבר איפשר למתלוננת לעזוב את המקום ולנוס לביתה, לאמור:

"ת. ואחרי כמה דקות עברו שני בנים אחד אני מכירה ואחד אני ...

ש: איך קוראים לו? זה שאת מכירה?

ת: אחד ד' קוראים לו ד'.

ש: כן.

ת: הוא עבר משם, הוא הסתכל עליי, הוא הסתכל עלינו הוא ראה שמשוה לא בסדר.

ש: למה הוא חשב שמשוה לא בסדר?

ת: כי אני הייתי על הרצפה והייתי עם דמעות ובכיתי.

ש: אוקי.

ת: אז הוא ראה שמשוה לא בסדר, אז [הנאשם] נרתע ישר שהוא ראה אותם הוא התחיל לשחרר ממני ואז קמתי ואז ד' הסתכל עליי ו[הנאשם] אמר לד' 'חברה שלי, מה יש לכם' וזה, אמרתי 'אני לא חברה שלו' והתחלתי קצת להתרחק הייתי ליד הבית כבר והתחלתי לרוץ.

ש: בסדר, ואז את אומרת שאת התחלת לרוץ ולאו רצת?

ת: רצתי לכיוון הבית, הייתי קרובה כבר ושהסתובבתי ראיתי את [הנאשם] נעצר, הוא רץ קצת ונעצר, רצתי הביתה הגעתי הביתה פשוט הייתי נסערת אימא שלי פתחה לי את הדלת הסתכלה עליי לא הבינה מה יש לי, היא חשבה ש-, היא לא חשבה כלום אני פשוט נכנסתי הביתה אמרתי לה 'תעזבי אותי' ופשוט לקחתי את הפלאפון של אחי והתקשרתי למשטרה."

(עמ' 17 שורות 10-31, עמ' 18 שורות 13-32, עמ' 49 שורות 23-30,

עמ' 50 שורות 30-31, עמ' 53 שורות 16-27, שחזור ת/56 דקה 13).

גרסת המתלוננת במשטרה -

21. טרם אתייחס להודעות המתלוננת במשטרה, לדברים שמסרה בשיחזור או לדברים שמסרה לגורמי הטיפול - יובהר כי כל ההפניות נועדו אך לצורך המחשת עמדתי לגבי מהימנותה של המתלוננת, על דרך של השוואה בין האמור באמרות החוץ לבין העדות שנמסרה מעל דוכן העדים, בבחינת חיזוק לאמון שיש לתת בגרסת המתלוננת, וההפניות אינן

בבחינת ראיה לגבי תוכן הדברים.

22. המתלוננת התקשרה למשטרה בשעה 04:47 ומסרה כי נאנסה וכי היא מבקשת את עזרת המשטרה (ת/1 - ת/3). המתלוננת ביקשה שלא לערב את הוריה, וכאשר הועלתה האפשרות שתמתין למשטרה מחוץ לבית שלה - הסבירה כי היא חוששת מפני הנאשם ומפחדת שהוא עלול להיות מחוץ לדלת.

23. מהמתלוננת נגבתה גרסה ראשונה כבר בשעה 05:00 עת הגיעו השוטרים לדירתה ועת הובילה אותם לחדר (נ/1). בגרסה זו מסרה המתלוננת כי ישבה עם החבורה על הספסלים, כי הנאשם זרק את הכפכף שלה לעבר הבניין, כי כאשר הלכה להביא את הכפכף, הנאשם הלך בעקבותיה, "סחב" אותה בכח לחדר וכשצעקה הוא סתם לה את הפה עם הידיים שלו ואמר לה תשתקי תשתקי, עדיף שתשתקי ותפסיקי להילחם. ממשיכה המתלוננת ומתארת בכל פעם שניסתה להגן על עצמה, הנאשם הרביץ לה ואז התחיל להפשיט אותה החזיק לה את הידיים, קרע את החולצה והוריד את החזייה וכל פעם שהיא ניסתה להתלבש הוא זרק את הבגדים והרביץ לה (עמ' 1 שורות 6-15). ממשיכה המתלוננת ומתארת כי הנאשם היה ערום לגמרי והתחיל להשכיב אותה על הרצפה תפס אותה מהשערות תפס אותה בידיים והצמיד אותן לגוף שלה, ואז התחיל לחדור. היא התנגדה עם הידיים וכל פעם הוא נתן לה בוקסים ומכות (עמ' 1 שורות 17-24). כשנשאלה לאיזה מכות היא מתכוונת כשהיא אומרת שהוא הרביץ לה השיבה: אגרופים, בעיטות, משיכות בשיער, הרבה בעיטות וכל זה כשהיא עומדת מולו ומתנגדת לו ורוצה ללכת, ועוד מסרה שעברה משכיבה לעמידה באופן שהוא מושך אותה בשיער (עמ' 7, שורות 1-7).

24. הודעה נוספת נגבתה ביום 21.7.14 (נ/3). בהודעה זאת חוזרת שוב המתלוננת על עיקרי הדברים, לרבות התיאור לפיו הנאשם החדיר את איבר מינו לאיבר מינה פעם אחת כשהיא בשכיבה, ולאחר מכן משך את שיער ראשה, אמר לה "קומי קומי", החטיף לה מכות כשהתנגדה, הצמיד אותה עם הפנים לקיר, אמר לה להרים רגל, שוב החדיר את איבר מינו לאיבר מינה, אז ניסה לחדור לפי הטבעת, אך הוא ראה שזה כואב לה. בהמשך, לפי דבריה בהודעה זו, הנאשם נתן לה "בוקס על העין", היא היתה מטושטשת, ולאחר מכן - היא אמרה לו "לצאת משם, שילכו למקום אחר", והם יצאו מהחדר (עמ' 2, 19-25).

מהימנות המתלוננת במהלך עדותה בבית המשפט -

25. לאור האמור, אחזור על עמדתי לפיה יש לאמץ את עדותה המפורטת של המתלוננת, עליה חזרה כמה פעמים הן בבית המשפט והן במשטרה - ללא שנסתרה. המתלוננת נחקרה ממושכות, התמודדה עם השאלות הרבות שהופנו אליה, הסבירה את התנהלותה וקו המחשבה שלה "בזמן אמת", והתרשמי מעדות של בחורה צעירה שאכן עברה את המתואר.

פרק שני - ראיות התומכות ומחזקות את גרסת המתלוננת -

26. הגם שעל פי סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, ניתן היה לבסס את ההרשעה בעבירות המין מתוך העבירות שבכתב האישום, על סמך עדותה היחידה של המתלוננת, תוך פירוט ההנמקה (ע"פ 288/88 גנדור נ' מדינת ישראל, פ"ד מב(4) 45 (1988); ע"פ 10711/07 מדינת ישראל נ' פלוני (4.9.2008); ע"פ 993/00 נור נ' מ"י, פ"ד נו(6) 205 (2002)) - אזי שבמקרה דכאן, יש לגרסת המתלוננת מספר רב של חיזוקים, הן לאור דברים שמסרו עדי ראיה, הן לאור התנהגותה בתכופ לאחר האירוע והן על ידי ראיות חפציות. אפרט להלן את מכלול הראיות התומכות, לפי הנושאים השונים ובסדר כרונולוגי (ולא בהכרח על פי סדר חשיבותן). במקביל לפירוט הראיות התומכות, אתייחס אף לטענות ההגנה לגבי אותן ראיות, ואקדים ואומר כי במקרה זה כמות ואיכות הראיות התומכות רב מאוד ואין בטענות ההגנה כדי לגרוע ממשקלן, קל וחומר - המצטבר.

התנהגות המתלוננת לאחר האירוע -

27. מועד הפניה למשטרה - המתלוננת התקשרה למוקד 100, כבר בשעה 04:47 והתלוננה לגבי האונס הנטען, באופן חד משמעי, כך שהמדובר בתלונה מיידית, מיד לאחר שהגיעה לביתה, דקות לאחר שראתה לאחרונה את הנאשם. תלונתה המיידית, ובמיוחד שעה שהסבירה כי היא חוששת מהנאשם שאולי מחכה מחוץ לבית שלה, ומרגישה מפוחדת, מהווה חיזוק מהותי לגרסתה של המתלוננת (ע"פ 8148/11 **מנשה נ' מדינת ישראל**, פסקה י"ח (15.4.2013); ע"פ 9608/11 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פסקה 13 (7.7.2014); ע"פ 8031/13 **שדרין נ' מדינת ישראל** (22.7.2015)).

28. בהמשך, כרבע שעה לאחר מכן, בשעה 05:00, הגיעה ניידת סיור לביתה של המתלוננת - והמתלוננת מסרה לשוטרים שהגיעו, פרטים נוספים לגבי האירוע, והובילה אותם לחדר. מיד לאחר מכן, הופנתה המתלוננת לבית החולים, שם נפגשה מיידית עם העובדת הסוציאלית ורופאת הנשים - אשר גם להן מסרה את גרסתה, כפי שצוין מעלה. בדומה, את החקירה הראשונה של המתלוננת ביצעה החוקרת דרור, עוד בבית החולים, בשעות המוקדמות. מכאן, שבמהלך כשלוש שעות לערך, בסמוך לאחר האירועים, סיפרה המתלוננת את סיפורה לכמה גורמים שונים - בסמוך מאוד למועד האירוע - ויש לראות גם בכך חיזוק לגרסתה.

עדי ראיה -

חברי החבורה :

29. אמנם אין עד שהיה נוכח בעת קרות האירועים הנטענים בחדר, אך היו מספר עדים אשר יכולים להעיד מכלי ראשון על נתונים רלבנטיים אשר תומכים באופן ברור בגרסת המתלוננת. העדים הראשונים אליהם אתיחס הינם א', ב' (אחות הנאשם) ו-ג - אשר היו עדי ראיה לגבי החלק הראשון של הלילה - כלומר, מההתכנסות הראשונית על הספסלים ועד אשר עזבו הנאשם והמתלוננת את המקום "סופית", כלומר - עד השלב שבו המתלוננת ברחת מהמקום אל עבר הבית שלה שבשכונה הסמוכה. עמדתי, כי יש למצוא בעדויות של כל השלושה תימוכין וחיזוקים בעלי משקל רב לגרסת המתלוננת.

30. המגע בין המתלוננת לבין הנאשם לפני זריקת הכפף - המתלוננת אישרה כי בתחילת האירועים, ישבה לצד הנאשם על ספסל נפרד, שוחחה עמו וכי הנאשם חיבק אותה ונישק אותה, בהסכמתה. אחות הנאשם, העדה ב', והעד ג' - אישרו זאת ויש חשיבות לתיאור שלהם את אופי המגע בין המתלוננת לבין הנאשם כפי שהם ראו זאת, אשר היה יחסית קצר ומינורי, ואשר תואם את התיאור של המתלוננת, וראו כי ב' טענה שהשניים דיברו וצחקו "ואולי התחבקו" (עמ' 131 שורות 26-32), וג' טען במשטרה כי אולי הם התחבקו (ת/57 עמ' 2 שורה 19).

טוען הנאשם בהקשר זה כי יש לזקוף לחובת המתלוננת את העובדה שהיא לא סיפרה לעובדת הסוציאלית ולרופאה בבית החולים על אותו חיבוק ועל אותה נשיקה, מיד כשהגיעה לבית החולים, ולשיטתו - היא ניסתה להסתיר זאת. אינני שותפה לדעה שהיה עליה לספר על מגעים קצרים אלו בעת הגעתה לבית החולים, שכן שם מסרה רק תיאור קצר של תמצית האירוע, תוך מתן דגש על הפגיעות הגופניות ועל החדירה מצד הנאשם - שכן אלו היו הדברים שיש לבדוק בבית החולים. יש לראות כי בעדות שמסרה לחוקרת בבית החולים, כאשר נשאלה בנדון, מסרה כי הנאשם חיבק אותה וכי נישק אותה על הלחי (נ/2, שורות 39-40). אף בבית המשפט, אישרה המתלוננת את הדברים, בחקירה הראשית (ולא הנגדית) - ולא התרשמתי כי היא מנסה להסתיר את החלק הזה של "סיפור המעשה", או שהיא מתביישת בהתנהלותה בשלב הזה. אמנם, כאשר היא נשאלה בחקירה הנגדית אם בחקירה הראשונה במשטרה היא ניסתה להסתיר את אותם מגעים - השיבה תחילה כי "יכול להיות" שרצתה להסתיר את הדברים מפני החוקרת (עמ' 29 שורות 15-16), אך מיד לאחר מכן היא מסבירה כי היא לא התכוונה להעלים מידע מהחוקרת אלא שכאשר תיארה את הדברים, "פשוט קרה" שבהתחלה היא לא סיפרה ואחר כך סיפרה (עמ' 20 שורות 20-21).

יש לזכור כי כאשר המתלוננת סיפרה בחקירה את סיפורה, המדובר היה בסמוך מאוד לאירוע, כאשר היא עדיין

בהשפעתם של האירועים והיא נדרשה לתאר רצף אירועים ארוך הכולל שלל פרטים. לא מצאתי שיש ליחס לה ניסיון לשקר או להעלים נתון שאינו מתיישב עם גרסתה, לאור כך שבתיאור הראשוני היא מתמקדת בשלבים החיוניים מבחינת נקודת מבטה, ורק לאחר מכן חוזרת ומספרת את הסיפור שוב - תוך הוספת עוד פרטים - שמבחינתה היו פרטי מסגרת שלא היו חיוניים בתיאור הראשוני, ואפנה לע"פ 1072/15 **שיניס נ' מדינת ישראל**, סעיף 28 (10.11.2015), לאמור:

"מן המפורסמות היא כי בקרב נפגעות עבירות אונס קיימת תופעה של תיאור ראשוני מופחת בפרטים, אשר מתמקד בפגיעה המינית (ראו: ע"פ 8916/08 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פסקה 31 (1.7.2009))."

ולכן, בנסיבות המקרה שלפנינו, אינני סבורה כי השמטת התיאור הנטען - מהווה ניסיון מתוחכם להסתיר פרטים כפי שטוען הנאשם.

31. זריקת הכפכך - האחות של הנאשם, ב', העידה כי ראתה את הנאשם זורק את הכפכך של המתלוננת לכיוון הדשא, אם כי היא לא זכרה האם הנאשם הלך אחרי המתלוננת להביאו, אם לאו (עמ' 128, שורות 12-21). עדה זו, כפי שיפורט בהמשך, עשתה ככל יכולתה לסייע לאחיה הנאשם - ולכן, היה חשוב לה מאוד להדגיש בעדותה כי היא לא ראתה את הנאשם הלך אחרי המתלוננת כאשר זו האחרונה הלכה להביא את הכפכך. עם זאת, עצם העובדה שב' אישרה שראתה את מהלך זריקת הכפכך, מהווה תימוכין לגרסת המתלוננת. המדובר בפרט "לא שגרתי", וקשה לשער שיש סיבה נראית לעין "להמציא" אותו, והיות ויש לגבי פרט זה עדות חיצונית מעבר לגרסת המתלוננת, הדבר תומך בעדותה באופן כללי, קל חומר, כאשר הנאשם שולל בעקביות מכל וכל את זריקת הכפכך (הן הראשונה והן השנייה - ת/34 שורות 32-33, ת/38 שורות 6-7 עמ' 152 שורות 8-10 ועמ' 158, שורות 7-10).

במהלך עדותה במשטרה - סיפרה המתלוננת רק על זריקת כפכך "בודדת" ולא על שתיים - אך אין לייחס להשמטת תיאור הזריקה הראשונה חשיבות בכל הנוגע למהימנותה - שכן מקובל עלי ההסבר שמסרה בבית המשפט בהקשר זה לפיו בעדות במשטרה היא התייחסה רק לזריקה השנייה, כיון שבעקבותיה הנאשם בא אחריה והחלו האירועים נשוא כתב האישום, בעוד שלזריקה הראשונה, לא ייחסה חשיבות שכן זה היה "סוג של חיזור" מבחינתה (עמ' 30 שורות 5-13), והיא הלכה לבד להשיב את הכפכך. המתלוננת סיפרה באופן עקרוני על השלכת הכפכך השנייה, כיון שהיא זו שגרמה לה לעזוב את איזור הספסלים, ללכת לכיוון הבניין ולנאשם ללכת אחריה, ולאחר מכן - להמשיך האירוע. ברור אם כך שהיתה מבחינתה חשיבות לתאר מה היה הגורם שהביא אותה לצאת מאיזור הספסלים, ולכן סיפרה על השלכת הכפכך השנייה, אשר מהווה רכיב משמעותי בהתרחשות, בעוד שהזריקה הראשונה של הכפכך, שולית, פחות משמעותית וניתן לקבל את ההסבר להשמטת פרט זה.

טוען הנאשם כי תמונה העובדה שרק ב' ראתה את זריקת הכפכך וכי א' וג' נשאלו אם הם ראו זאת והשיבו בשלילה - אלא שאין בכך ולא כלום שכן לא הובהר עד תום היכן ישב כל אחד, מה בדיוק עשה כל אחד ברגע המסוים של הזריקה ומי יכול היה לראות את זריקת הכפכך (למרות שג' מנסה לספק גרסה בהקשר זה, אלא שהיא אינה חד משמעית לגבי היכולת לראות את זריקת הכפכך - עמ' 87 שורות 28-29).

32. העלמותם של הנאשם והמתלוננת לפרק זמן מסוים - בעדותה של א' היא ציינה כי היא זוכרת שבמהלך הלילה המתלוננת והנאשם נעלמו לפרק זמן מסוים ממקום מושבה של החבורה בספסלים וכי הם חזרו רק בשלב שהחבורה כבר החלה להתפזר, כאשר א' ו-ק' פנו ללכת (עמ' 74, שורות 13-25). בהמשך מסרה א' כי המדובר היה בפרק זמן של רבע שעה עד חצי שעה (עמ' 78 שורות 29-32). ג' העיד כי היה שלב מסוים בו נעלמו המתלוננת והנאשם מהספסלים, לפרק זמן של כחצי שעה (עמ' 90 שורות 8-9) ואישר שאם מסר במשטרה כי - "הם הלכו להרבה זמן", אזי שכן היה (עמ' 83 שורות 1-14, וכן עמ' 89 שורות 29-30 ועמ' 90 שורות 6-15).

העדויות של א' ושל ג' לגבי "ההעלמות" בעלות משקל של ממש ומאמתות את גרסת המתלוננת לגבי ההיתכנות של קרות האירועים מבחינת ציר הזמן - וזאת במיוחד לאור כך שהנאשם טוען כי לאורך כל הזמן הוא היה על הספסלים ולא "נעלם" ולו לרגע.

33. שובם של הנאשם והמתלוננת לאחר "ההעלמות" - הפנייה של המתלוננת לא' - נזכיר כי המתלוננת העידה שלאחר ששבה עם הנאשם מהחדר לספסלים, ראתה שהחבורה מתכוונת להתפזר וכי ביקשה מא' סיגריה טרם עזיבתה בתקווה שא' תשים לב שמשו אינו כשורה, אך א' לא "קלטה" את המצב כיון שהיתה שיכורה. א' אישרה בעדותה כי עובר לעזיבתה עם ק' את הספסלים, אחרי שהמתלוננת שבה לאחר "ההעלמות", המתלוננת ביקשה ממנה סיגריה (עמ' 74, שורות 13-25). א' מכחישה שהיתה שיכורה, טוענת כי היא לא הבחינה במשהו "מוזר", אך מאשרת כי המתלוננת "לא היתה בראש שלי" (עמ' 77 שורות 7-18). המתלוננת, בפחדה מהנאשם, כדבריה, לא פנתה לא' בדברים ישירים לגבי ההתרחשויות, אלא ניסתה לרמוז לה על מצוקתה - וא', לא "קלטה" את הרמזים. אני סבורה כי העדות של א' בהקשר זה - לגבי החזרה של השניים לאחר "ההעלמות" ובקשת הסיגריה, לא רק שתומכת בגרסת המתלוננת לגבי פרק הזמן שבו "נעלמו" המתלוננת והנאשם, אלא שגם עולה בקנה אחד עם גרסת המתלוננת לגבי סדר העזיבה של החבורה ובקשת הסיגריה.

ההגנה טוענת לגבי עדות זו של א' - שאם המתלוננת היתה מגיחה מהחדר חבולה, עם חולצה קרועה, וללא כפכפים - בוודאי שא' היתה מבחינה במצוקתה ובכך ש"קרה משהו", ולכן - העובדה שא' לא שמה לב למשהו חריג (וגם ג' לא שם לב למשהו כזה) - מכרסמת בגרסת המתלוננת. אלא שהמתלוננת הסבירה כי כאשר יצאה מהחדר סידרה את החולצה (ונזכיר כי אין טענה שכל החולצה נקרעה אלא שרק נקרע כפתור אחד בגב, עמ' 42, שורות 17-24), כי היתה עם הכפכפים (עמ' 31 שורות 16-18) ויש עוד לזכור כי החבלה הגופנית בשלב הזה היתה רק בתוך העין (דבר שלא ניתן לראות בעין בלתי מקצועית) והחבלות בברכיים (אשר היו ברורות ובולטות) נגרמו רק בשלב מאוחר יותר. לכן, מבחינה חיצונית - יתכן מאוד שא' וג' לא הבחינו ב"משהו שלא בסדר", ולא מצאתי שיש כל סתירה בין גרסת המתלוננת לבין כך שא' או ג' אינם מתארים שהיא חזרה חבולה.

34. בקשת שיחת הטלפון מג' - המתלוננת העידה כי ביקשה בשלב זה מג' לבצע שיחה מהטלפון שלו, אך הוא סירב. ג' (אשר עשה מאמצים שלא להעיד, סתר את עצמו יחסית לעדותו במשטרה וענה לשאלות רבות כי הוא "אינו זוכר", עד אשר הוכרז כעד עוין והוגשו אמרתיו במשטרה) - אישר שהמתלוננת ביקשה שיחה וכי הוא סירב (עמ' 83 שורות 30-32, עמ' 84 שורות 1-3, עמ' 89 שורות 11-12). ג' מסר סיבות שונות לסירוב, ולמעשה בשלב מסוים אף שינה את הגרסה וטען כי כן נתן למתלוננת לחייג לא' וכי השיחה הגיעה לתא הקולי של א' (ת/58 שורות 33-36, עמ' 84 שורות 203, עמ' 89 שורות 22-28). סיבת הסירוב אינה רלבנטית ואף אין חשיבות לשאלה אם ג' התמיד בסירובו או שבסוף נעתר לבקשת המתלוננת. החשוב הוא כי המדובר בפרט בעדותה של המתלוננת אשר מקבל חיזוק מטעמו של עד (שדווקא השתדל עד מאוד שלא למסור פרטים), ולטעמי הדבר אף מלמד על האפשרות שהמתלוננת ניסתה לפנות לעזרה באותו השלב. בהקשר זה יוער עוד כי ההגנה מייחסת חשיבות לכך שא' אינה זוכרת שהמתלוננת ביקשה מג' שיחת טלפון, אך אין בכך ולא כלום שכן המתלוננת ביקשה מג' לבצע את שיחת טלפון אחרי שא' וק' כבר הלכו - כך שא' לא היתה יכולה לשמוע זאת (וראו כי ג' עצמו מספר באחת מגרסאותיו שהמתלוננת בכלל ביקשה להתקשר לא', משמע - שהיא היתה כבר במרחק מה).

לגבי מעמד זה, שעה שהמתלוננת נשארה בספסלים עם הנאשם וג' - טענה המתלוננת כי היא ישבה על אחד הספסלים, כי הנאשם הפיל אותה לרצפה וכי היא בכתה. במהלך עדותו בבית המשפט טען ג' כי הוא לא ראה זאת (עמ' 91 שורות 15-32), אך לא אוכל לקבל את גרסתו לגבי נקודה זו כיון שבהודעות שמסר במשטרה הוא מסר גרסה שונה, וגרסתו במשטרה עדיפה.

35. עזיבת המתלוננת והנאשם את המקום והחשד שהתעורר אצל ג' - ג' מסר במשטרה כי לאחר שהמתלוננת והנאשם עזבו את הספסלים כאשר החבורה התפזרה - היתה לו הרגשה "שמשהו לא בסדר פה" (ת/58 עמ' 1 שורות 16-17 ועמ' 2 שורות 19-24) ולכן הוא אף הלך לחפש את המתלוננת והנאשם לאחר שעזבו. בבית המשפט, ניסה ג' להכחיש כי הלך לחפש את המתלוננת והנאשם, אך בסוף הודה שכך היה, אם כי לא אישר שהמניע היה הרגשתו שמשהו אינו כשורה וסיפק הסבר אחר, לפיו הוא רצה לדעת היכן הם כיון ש"הם לא אמרו שהם הולכים" (סיבה מוזרה כשלעצמה - עמ' 93 שורה 30 עד עמ' 94 שורה 4).

א' העידה כי בשלב מאוחר יותר היא וק' פגשו שוב את ג', אשר אמר להם שהוא הלך לחפש את המתלוננת ואת הנאשם כיון שהרגיש ש-"משהו לא בסדר", וכדבריה (בעמ' 75 שורות 12-27):

ש. "לכמה זמן הלכת לטייל עם ק'?"

ת. לא זוכרת, חזרנו בסביבות השעה חמש או חמש וחצי

ש. את מי פגשתם כשחזרתם?

ת. את ג'.

ש. מה קרה כשפגשתם את ג'?

ת. הוא היה עצבני, הוא שאל איפה [הנאשם] וזה ואמרנו מה קרה והוא אמר 'הוא כמעט אנס את הילדה או שאנס את הילדה' ואז חיפשנו אותו באזור ואז כבר עלינו.

ש. על איזו ילדה הוא דיבר?

ת. על [המתלוננת].

ש. מה עוד ג' אמר בקשר ל[מתלוננת]?

ת. נראה לי שזהו.

ש. אני מזכירה לך מהודעתך מאותו יום 17.7.14 עמ' 1 שורה 17 אמרת שהוא היה עצבני ואמר איפה [הנאשם] איפה [הנאשם] ושהילדה בוכה בגללו. את זוכרת שהוא אמר שהיא בוכה בגללו?

ת. כן.

ש. איפה פגשתם את ג'?

ת. ליד המקום שישבנו, מחוץ לעיגולים.

ש. הבנתי מהודעתך שזה היה הבניין של ק'? בסמוך?

ת. כן.

ש. את ניסית לחפש את [המתלוננת]?

ת. הייתי צריכה לחזור ואז ראינו ניידת וחשבתי שזו היא כבר.

ש. את ראית אותה?

ת. לא. חיפשנו אותה באזור, לא בשכונה שלנו, היא גרה ב.....

ש. ניסיתי להתקשר אליה?

ת. התקשרתי והיא לא ענתה."

בחקירה הנגדית חזרה א' על כך שג' היה עצבני כשנפגשו שוב, ואמר להם שהנאשם אנס או כמעט אנס את המתלוננת (עמ' 80, שורות 27-29, עמ' 81, שורות 1-4).

36. ג' אישר במשטרה שפגש את א' וק' אחרי שחיפש את המתלוננת ואת הנאשם, אך במהלך חקירתו הכחיש מפגש זה (עמ' 91 שורות 8-9) וסירב לאשר את שמסר במשטרה. לא אוכל לומר שהוכח שג' חשד ש"משהו לא בסדר" מה גם שתחושותיו אינן בהכרח ראיה שתסייע בבירור האמת, אך חשוב לציין את הדברים שכן ג' ניסה ככל יכולתו להמעיט במסירת פרטים שעלולים להזיק לנאשם וביקש להישאר "ניטרלי" ככל שאפשר (אף במחיר התכחשות לדברים שמסר במשטרה) - ודווקא על רקע זה חשובה עדותו לגבי "ההעלמות" של הנאשם והמתלוננת מהספסלים למשך "הרבה זמן", לגבי שובם, לגבי בקשת המתלוננת לבצע שיחת טלפון ולגבי עזיבתם של המתלוננת והנאשם את המקום.

37. משמע, שמעדות מעלה עולה כי המתלוננת והנאשם עזבו את הספסלים באותה העת לערך. לנתון זה חשיבות שכן הוא תומך בגרסת המתלוננת באשר לשלב השני של האירוע, עת הנאשם רדף אחריה בדרכה לביתה (בניגוד לגרסת הנאשם לפיה הוא עלה הביתה בשלב זה). מעבר לכך, יש חשיבות לדברים שהוחלפו בין חברי החבורה לאחר מכן, באשר להתרשמותם מהאירועים ובאשר לצורך שהם הרגישו לחפש את המתלוננת שכן "משהו קרה".

38. לעומת עדויות אלו, טענה ב', אחותו של הנאשם כי כאשר החלה החבורה להתפזר והיא עלתה לביתה, המתלוננת נשארה הספסלים עם ג' וכשנכנסה הביתה ראתה שהנאשם כבר בבית - וכי הוא ישן (עמ' 129 שורות 8-10, עמ' 134 שורות 22-26). משמע, שלשיתתה - הנאשם עלה הביתה לפניה, ועד שהיא עלתה, הוא כבר הספיק להרדם. התרשמותי היתה כי העדה, האחיות, מספקת גרסה זו על מנת להרחיק את הנאשם מהחלק השני של האירוע, ולא אוכל לקבל את עמדתה בהקשר זה. יתרה מכך. הנאשם עצמו סתר את הגרסה של ב', שכן הוא טען שהיא עלתה הביתה לפניו (עמ' 163, וראו אף את הודעותיו במשטרה ת/41, שורות 21-22, ת/37, עמ' 9, שורות 6-79).

39. סיכום לגבי העדים מקרב החבורה - אם נסכם את האמור מעלה, נראה כי עדויותיהם של ג' וא' תומכות באופן משמעותי בגרסת המתלוננת לגבי אירועי הערב, ובמיוחד חשובה עדותם לגבי זריקת הכפכף, ההעלמות של המתלוננת והנאשם לפרק זמן משמעותי, חזרתם לספסלים, ועזיבתם באותו מועד. עדותה של האחיות של הנאשם, ב', לו הותירה רושם מהימן, וניכר כי היא מנסה לסייע לו לגבי נקודות שבהן היא סבורה שיש צורך לעזור לו.

עובר האורח שראה את המתלוננת בוכה:

40. בעדותו של עובר האורח הוא מסר כי ראה את המתלוננת בסביבות השעה שלוש-ארבע לפנות בוקר "ביחד עם בחור אתיופי" וכי היא בכתה. הוא אף מסר כי הייתה נסערת והלכה במהירות מאותו הבחור שעמד מאחוריה, הגם שבמשטרה הוא לא מסר שהיא הלכה מהר (עמ' 60, שורות 23-24, עמ' 61, שורות 4-8, 14-15, 23-26, עמ' 63, עמוד 15)

שורות 6-8, עמ' 64 שורות 19-27). עד זה אישר כי היה עם עוד חבר (ואף המתלוננת טענה כי היו שני עוברי אורח) והסביר כי למרות שהבחין במצוקתה - המשיך יחד עם חברו כי לא רצה להתערב (עמ' 61 שורות 21-22). העד הותיר רושם מהימן ביותר, במיוחד שעה שמסר בכנות שלא רצה להתערב, יש לראות כי הוא אובייקטיבי לחלוטין, אין כל סיבה להניח שירצה לטפול על הנאשם האשמות שווא - ויש לאמץ את עדותו במלואה.

עדותו של עד זה מחזקת משמעותית את גרסת המתלוננת. הגם שלא זיהה את הנאשם (אך גם לא אמר שהנאשם אינו אותו "בחור אתיפי") - החשיבות של העדות מתבטאת בכך שהוא מאשר את גרסת המתלוננת לגבי השלב של האירוע בו ניסתה לברוח לביתה, ומאשר שבאותו שלב המתלוננת היתה נסערת ובוכיה, וזאת בתוכף מאוד לאחר האירוע הנטען. באשר לחשיבות העדות לגבי מצבה הנפשי בסמוך למעשים הנטענים - ראו את ע"פ 950/80 כהן נ' **מדינת ישראל**, פ"ד לו(3) 561; ע"פ 556/85 **ביטון נ' מדינת ישראל**, פ"ד מ(2) 731; דנ"פ 3750/94 **דרכי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מח(4) 621 בעמ' 625, וע"פ 682/09 **מדינת ישראל נ' פלוני** (12.5.2011), פסקה 42, לאמור:

"ההלכה מורה כי עדות לעניין מצבו הנפשי של נפגע עבירת מין בסמוך לביצוע המעשים בו יכולה להוות חיזוק ראייתי לעדותו ... ע"פ 4721/99 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה(1) 684, 693-694 (1999)."

בהקשר זה, טוען הסניגור כי יש סתירה בין דברי המתלוננת לפיהם עובר האורח ראה אותה כאשר היתה על הרצפה (עמ' 50 שורות 25-31 ועמ' 51 שורות 12-22), לבין דברי עובר האורח לפיהם הוא ראה את המתלוננת כשהיא בעמידה (עמ' 62 שורות 10-18). לא מצאתי שיש בסתירה זו כדי לפגוע בעדויות של מי מהשניים, ויתכן שהמתלוננת ראתה את שני עוברי האורח עוד בשלב שהיתה על הרצפה ולאחר מכן נעמדה - שהרי ברור שבמהלך חילופי הדברים היא היתה בעמידה שכן לאחר מכן רצה הביתה.

41. מצבה הנפשי של המתלוננת - בעת שהתקשרה המתלוננת למוקד ודיווחה לראשונה על האירועים, היא אמנם לא בוכה ומוסרת גרסה מובנת, אך ניתן להתרשם שהיא נסערת ובוודאי שאינה שוות נפש לאירועים. במיוחד יש לראות כי היא מציינת שהיא מבוהלת, מפחדת שהנאשם רודף אחריה, מפחדת לצאת מהבית - ואף השוטר ששמע את דבריה התרשם שהיא מבוהלת (ת/1). כאשר פגשה המתלוננת את השוטר הראשון שהגיע לביתה, במזכר שהוא כותב - אכן אין כל התייחסות לכך שבכתה או שהיתה נסערת או במצב נפשי בולט (ת/4). עם זאת, כאשר הגיעה המתלוננת לבית החולים, מציינת העובדת הסוציאלית כי היא שקטה, עייפה מנותקת ואיטית בתגובותיה (ת/68). לטענת הסניגור הדבר מלמד רק על עייפות ואולי על שתית וודקה, אך אני רואה את הדברים אחרת - וסבורה כי מצבה שעה שהחלה לספר על האירועים לעובדת הסוציאלית אינו מצב "רגיל", ואולי אינו מהווה חיזוק בולט חד משמעי לטענותיה, אך בוודאי שאינו מלמד על כך שגרסתה שקרית, כפי שטוענת ההגנה. יש עוד לזכור כי כל קורבן מגיב אחרת לאירועים וכי לעיתים יש שינוי קיצוני בין ההתנהגות שעה לאחר האירוע לבין ההתנהגות יום לאחר מכן.

ממצאים חפציים -

42. החבלות על גופה של המתלוננת -

בדיקת החיים ("ערכת האונס") - בבדיקה של רופאת הנשים בבית החולים (ת/11) נמצא כי אין ממצאים המעידים על פגיעה אלימה באיברי המין של המתלוננת ואף לא נמצאו ממצאי זרע של הנאשם בבדיקת המתלוננת (ת/24). אלא שאין בכך כדי לגרוע ממהימנות גרסתה. ראשית, מהעדות של המתלוננת עולה כי במהלך האירוע **לא** הגיע הנאשם לסיפוק מיני (ת/12, סעיף 3 ועמ' 22 שורות 8-10), ויש בכך כדי להסביר את העדרם של הממצאים בגופה של המתלוננת (ת/24 עמ' 3). שנית, כפי שהעידה רופאת הנשים, העדר ממצאים לגבי חבלות באיברי המין אינו

מלמד על כך שלא היתה חדירה בכח, ובוודאי שאינו מלמד על כך שלא היתה חדירה. רופאת הנשים הסבירה כי ממחקרים בנוגע לממצאים קליניים שניתן לראות "בעין", בהסתכלות באיברי המין של מתלוננות, עולה כי כאשר המדובר באינסוס אכזרי במיוחד - ניתן לראות ממצאים קליניים רק ב-30% מהמקרים, וכאשר אין אלימות "אכזרית", ניתן לראות ממצאים בהסתכלות רק ב-5%, וכי - "בכל שאר המקרים לא יהיו סימנים" (עמ' 142 שורות 9-12), ובהמשך: "מה שאנחנו מכירים מהספרות העולמית ומהניסיון שלנו זאת העובדה שאפילו במקרים הכי קשים לא תמיד יש סימן" (עמ' 143 שורה 30 עד 144 שורה 4), במיוחד שעה שהמתלוננת קיימה יחסי מין עובר לאירועים בהם עסקין (עמ' 144 שורות 10-19). לא הובאה חוות דעת נגדית בהקשר זה, ואף אם ניתן לומר שהנתונים הסטטיסטיים עשויים להיות שונים מעט, בוודאי שלא ניתן לומר שאי מציאת סימני חבלה בהסתכלות שוללת את תלונתה של המתלוננת במקרה הנוכחי.

החבלה בעין ימין - בבדיקה של רופא העיניים נמצא כי למתלוננת "דימום תת לחמית מפוזר בחלק טמפורלי בעין ימין" (ת/11 בעמ' 2 ות/11א). לפי עדותו של רופא העיניים בבית המשפט - ממצא שכזה מהווה תוצאה שכיחה של טראומה (עמ' 122 שורות 30-32, עמ' 123, שורות 18-29) ולכן, ממצא זה מתיישב עם טענת המתלוננת לגבי האגרוף שהוטח בה על ידי הנאשם. לא מצאתי כי יש ממש בטענת הסניגור לפיה לא יתכן שמכת אגרוף כגון זו הוטענת, תותיר "רק" פגיעה בדמות דימום תת-לחמית בתוך העין, ללא ממצאי חיצוניים מסביב לעין (דהיינו - "פנס" על פני העור או הגבה, סביב העין), שכן רופא העיניים נחקר בנקודה זו ואישר כי הדבר אפשרי, כלומר - שיתכן ומהלומת אגרוף תותיר רק דימום כגון זה שהיה למתלוננת ויתכן והיו ממצאים קליניים קשים בהרבה, וכדבריו: "אתה יכול לקבל את כל הספקטרום בכל מכה שהיא" (עמ' 123 שורות 27-29, ועמ' 124 שורות 7-21).

החבלות בברכיים - בבדיקה הרפואית תועדו חבלות ברגליה של המתלוננת (ת/11), וחבלות אלו אוזכרו וצולמו גם על ידי החוקרת דרור (ת/29, וכן ת/14א ו-ת/30א). החבלות שתועדו על ברכיה של המתלוננת, מתיישבות עם הגרסה שלה לגבי כך שהנאשם גרר אותה על הכביש מיד לאחר שהצליח להשיג אותה במהלך הריצה שלה מהספסלים לכיוון ביתה, טרם נתקלו המתלוננת והנאשם בעובר האורח וחברו.

43. מציאת מכשירי הטלפון של המתלוננת בביתו של הנאשם - המתלוננת העידה כי כאשר ישבה החבורה על הספסלים, היו בידה מכשירי הטלפון בתוך השקית. ב' בחקירתה במשטרה אישרה את הדברים ובחקירתה בבית המשפט טענה כי היא אינה זוכרת זאת (עמ' 128 שורות 21-32 ועמ' 135 שורות 15-17). הנאשם אף הוא מאשר שכאשר ישבה המתלוננת על הספסלים לצדו - מכשירי הטלפון שלה היו עמה, בשקית (ת/37, עמ' 11 שורות 13-26), אם כי במהלך עדותו בבית המשפט הכחיש שכך אמר (עמ' 169 שורות 7-19). בנקודה זו אני מאמצת במלואה את עדות המתלוננת לגבי כך שכאשר ישבה על הספסלים, עובר לאירועים הנתעבים, החזיקה בשקית ובה שני מכשירי הטלפון והכרטיס.

בהמשך, המתלוננת טענה כי כאשר נמלטה, ולאחר שהנאשם השיג אותה, הוא השליך את השקית לשיחים. הנאשם מכחיש את השלכת השקית, כפי שהוא מכחיש באופן כללי את אותו השלב, היות וטוען כי מהספסלים עלה הביתה לישון. היות ולא שוכנעתי כי הנאשם עלה לביתו באותה העת, יש לאמץ את גרסת המתלוננת לפיה השקית היתה בידה של המתלוננת בעת מנוסתה והנאשם השליך אותה לשיחים.

השלב הבא ב"קורותיה" של השקית היה - שהיא התגלתה בביתו של הנאשם. מעידה המתלוננת כי ביום חמישי לאחר האירוע, א' יצרה עמה קשר ומסרה לה כי מכשירי הטלפון והכרטיס שלה נמצאים בבית של הנאשם, וכי אחותו, ב', ביקשה להעביר למתלוננת את המידע (עמ' 20 שורות 24-28). אין חולק כי השקית עם מכשירי הטלפון והכרטיס אכן נמצאו בבית הנאשם - אם כי יש אי התאמה בין העדות של אחותו של הנאשם לבין העדות של אמו, לגבי מועד מציאת שקית. האמא של הנאשם העידה שהיא ראתה אותם על השולחן בסמוך לאחר האירוע, כבר כאשר הנאשם נעצר (עמ' 129 שורות 11-17). לעומתה, אחותו של הנאשם, ב', טענה כי היא ראתה את השקית רק בשלב מאוחר

יותר, למחרת היום, אם כי היא מאשרת שלא היא הביאה את השקית הביתה (עמ' 133, שורות 13-14). לשיטתי יש לאמץ את גרסת האמא על פני גרסת האחות, שכן התרשמותי היתה שב', אחותו של הנאשם, העידה באופן מגמתי, על מנת לסייע לנאשם, וניסתה להרחיק את מועד מציאת השקית בביתם מאירועי הלילה עד כמה שניתן, ולעומתה - האם העידה בפשטות, ללא תחכום, ועדותה עדיפה בעיני.

לכן, מהמקובץ עולה כי השקית היתה עם המתלוננת במהלך הלילה, הושלכה לשיחים על ידי הנאשם ונמצאה כמה שעות לאחר מכן בביתו.

ממצא זה חשוב מאין כמוהו ותומך בגרסת המתלוננת באופן ברור. מציאת השקית ומכשירי הטלפון של המתלוננת בביתו של הנאשם, אחרי שהמתלוננת טוענת כי בפעם האחרונה שהיא ראתה אותם הם היו בידיו של הנאשם - מהווה חיזוק לגרסתה, ולמצער - מחייבת את הנאשם לספק הסבר טוב במיוחד לכך שהשקית נמצאה בביתו, ובמיוחד שעה שהמתלוננת והאחות ב' העידו כי המתלוננת לא היתה בבית של הנאשם לפני שישבה החבורה על הספסלים (עמ' 22 שורות 11-12, עמ' 128 שורה 2). וכיצד מסביר זאת הנאשם? כאשר הוא מתבקש להסביר כיצד הגיעו הטלפונים והשקית לדירתו השיב: "מהשמים, אני לא הבאתי אותם אלי הביתה" (עמ' 169 שורה 32), ובהמשך - הציע כי אחיו הקטנים מצאו את השקית עם מכשירי הטלפון והביאו אותה הביתה (עמ' 170 שורות 16-28). תשובותיו אלו אף הן מהוות חיזוק לגרסת המתלוננת (ובמיוחד שהאחים, מוצאי השלל, לא היו עדי הגנה).

עוד יוער כי העובדה שעובר האורח והמתלוננת לא ראו את הנאשם חוזר ולוקח את השקית מהשיחים, בוודאי שאינה יכולה לגרוע מגרסת המתלוננת, שכן היא לא המתינה לראות מה יעשה, ונמלטה לביתה, וגם עובר האורח הסתלק מהמקום בהקדם האפשרי (עמ' 66 שורות 3-6, ושורות 13-14) ולא יכול היה לדעת אם הנאשם עזב או שנשאר או שחיפש דבר מה בשיחים. בנוסף, המתלוננת מוסרת בשיחתה למשטרה כי הטלפון שלה נשאר "במקום", "איפה שהייתי" (ת/3, עמ' 1 שורה 18 ועמ' 2 שורה 8) - והדבר מחזק את גרסתה לפיה השקית לא נותרה בידיה עת הגיעה סוף סוף לבית שלה והשתמשה בטלפון של אח שלה על מנת להתקשר למשטרה.

44. ממצאי הקיא בחדר - אזכיר כי המתלוננת טענה שלאחר האונס על הרצפה, הנאשם הרים אותה וכאשר היא התנגדה לו הוא הכה אותה בבטנה וכתוצאה מכך היא הקיאה, על רצפת החדר. עוד העידה המתלוננת כי כאשר הגיעו השוטרים והיא הובילה אותם לחדר, בסמוך לאחר שעה 05:00, היא הראתה להם את כתם הקיא על הרצפה. בהקשר זה הוגשו כראיה תמונות של כתם על רצפת החדר אשר נראה ככתם קיא ובדגימה ממנו שנבדקה נמצא פרופיל ד.נ.א. זהה לזה של המתלוננת (ת/15, תמונות 6-7, שחזור ת/56 דקה 3:27 ו-ת/24 בעמ' 3). טוען הסניגור כי אין כל ראיה לגבי כך שאכן המדובר בקיא (כלומר, בתכולת קיבה של המתלוננת) - וכי אין די בתיאור היוזאלי של השוטרים. מעבר לכך, העובדה שבאותו חומר ביולוגי (קיא או אחר) נמצא הד.נ.א. של המתלוננת - מלמד בוודאות על כך שהיתה בחדר, אך לא על המועד שבו היתה בחדר.

אמנם, תיאורטית, אפשר לטעון שהמתלוננת היתה בחדר ביום אחר ובנסיבות אחרות - אך לשיטתי אפשרות שכזו אינה נחזית כסבירה והממצא דווקא מחזק את גרסת המתלוננת. יש עוד לזכור כי המתלוננת הובילה את השוטרים לחדר מיד לאחר שהגיעו למקום, ואם כוונתה היתה להעליל על הנאשם עלילת שווא - היא היתה צריכה "להמציא" את הטענה לגבי ה"קיא" בפרק זמן מהיר ביותר ועוד להוביל את השוטרים לחדר שבו היא ידעה שקיימים ממצאים ביולוגיים שלה על הרצפה (שנותרו שם מאירוע אחר או שהיא השאירה שם בכוונה - כחלק מהעלילה). הסבר שכזה לממצא ה"קיא" אינו הגיוני.

באשר לטענת ההגנה לפיה לא ניתן לקבוע בוודאות שהמדובר ב"קיא", ולחילופין - כי יתכן והמדובר בממצא ישן - יש לפנות לסרטון שצולם בעת השחזור עם המתלוננת, כמה שעות לאחר האירועים (ת/56 דקה 3:27 ואילך) - ודומה

כי ניתן להתרשם כי אכן המדובר ב"קיא" והחשוב הוא כי המדובר בממצא "טרי" שטרם יבש, ולכן - אין המדובר בממצא שהמתלוננת "השאירה" במקום יום או יומיים קודם לכן, ומצאה דרך לקשר בינו לבין העלילה שהיא העלילה על הנאשם (בהתאם לגישתו).

45. ממצאי הקיא על החולצה של הנאשם - מעבר לממצא הקיא על רצפת החדר, **וחשוב מכך**, הוא שנמצאו אף שרידי קיא על חולצתו של הנאשם, אשר גם מהם הופק פרופיל ד.נ.א שתואם את זה של המתלוננת (ת/14א תמונה 15, ת/26, ת/24 בעמ' 3). יש בכך כדי לתמוך בגרסת המתלוננת לגבי נסיבות הקאתה, ומכאן - שבגרסתה באופן כללי, שכן המדובר בממצא שיכול היה להגיע אל חולצת הנאשם רק לאחר קרבה בין השניים אחרי ההקאה. ממצאים אלו חשובים במיוחד שעה שהנאשם הכחיש כי המתלוננת הקיאה בשלב כלשהו במהלך הלילה, ושלל את האפשרות שהיא הקיאה עליו או לידו (ת/37 עמ' 10 שורות 38-39, עמ' 172 לפרוטוקול שורות 19-22).

בהקשר זה עוד יוער כי המתלוננת היתה עקבית בגרסתה לגבי כך שהקיאה רק פעם אחת במהלך הלילה, כאשר היתה עם הנאשם בחדר - ועם זאת, במזכר של השוטר שצמן הוא מציין כי במהלך השחזור היא מסרה שהקיאה פעמיים. אני מקבלת לגבי נקודה זו את עמדת התביעה לפיה ככל הנראה מדובר בטעות של השוטר שצמן, כיון שבחינת הקלטת ובה צילום של השחזור מלמדת כי המתלוננת מסרה שם שהקיאה רק פעם אחת (ת/56 דקה 03:27 והתמליל ת/56א, עמ' 2 שורות 23-25) - ולכן, הטעות הינה של השוטר שצמן ואין בפנינו סתירה בנושא זה מבחינת המתלוננת (מה גם שלו היתה סתירה שכזו - היא אינה קריטית - כל עוד המדובר בהקאות בחדר, בנוכחות הנאשם).

טוען הנאשם כי יתכן ואין המדובר בקיא וכי יתכן וממצאי ד.נ.א. של המתלוננת הגיע לחולצתו בשלב שבו הוא והמתלוננת "התמזמוזו" על הספסל, אלא שאין המדובר במולקולת ד.נ.א. בודדת. המדובר בכתמים גדולים ובהם ממצאי ד.נ.א. - שלא יכולים להופיע סתם כך שעה שהנאשם יושב ליד המתלוננת והשניים "מתמזמים", כך לטענתו.

46. הממצאים ביחס לחולצה של המתלוננת - המתלוננת העידה כי במהלך האירוע הנאשם הפשיט את בגדיה במהירות ובכח, ותוך כדי כך - קרע כפתור מחולצתה (עמ' 13, עמ' 14). החולצה (ולמעשה - גופיה עם כתפיות צרות אשר נרכסת מאחור באמצעות כמה כפתורים), נתפסה בבית החולים ונמצא כי כפתור אחד חסר (ת/54). העדרו של הכפתור (בגב החולצה) תואם את גרסת המתלוננת, ושוב - המדובר בממצא חפצי, שקשה להניח ש"הוכן" על ידי המתלוננת בניסיונה להעליל על הנאשם.

פרק שלישי - טענות ההגנה לגבי גרסת המתלוננת -

47. מצבה של המתלוננת במועד הרלבנטי מבחינת רמת האלכוהול - המתלוננת מסרה כי שתתה באותו הלילה בין כוס וודקה לבין שתי כוסות, אך כי היא לא היתה שיכורה (עמ' 10 שורות 5-10). הנאשם טוען כי לא ניתן לבסס ממצאים עובדתיים על יסוד עדותה של המתלוננת כיון שהיתה שיכורה, וטוען בנוסף כי יש לזקוף לחובתה את ניסיונה להמעיט בכמות המשקה ששתתה ואת שקריה בנדון. לא אוכל לקבל טענות אלו. בשיחה עם העובדת הסוציאלית בבית החולים, כמה שעות לאחר האירוע, טענה המתלוננת כי שתתה שתי כוסות וודקה אך כי היא עירנית (ת/68). בהודעה שמסרה בבית החולים, טענה תחילה כי לא שתתה כלל (נ/1, עמ' 1 שורה 3) ולאחר מכן כי שתתה כוס אחת אך כי היא "לא היתה מסטולה" (שם, עמ' 4 שורה 6-7). בבית המשפט טענה כי שתתה כוס וחצי, וכאשר היא מתבקשת להסביר את הסתירות לגבי כמות הכוסות ששתתה היא אינה מספקת הסבר אך חוזרת על הטענה לפיה היא לא היתה שיכורה (עמ' 25).

אני סבורה כי הסתירות לגבי כמות השתיה המדויקת (כוס או כוס וחצי או שתי כוסות) אינן מהותיות עד כדי שיש בהן משום כרסום במהימנות המתלוננת. חשוב מכך הוא שלא שוכנעתי שהוכח שהיא היתה שיכורה (ומכאן שאינה מסוגלת להעיד על מהלך האירועים ושאינן לאמץ את גרסתה). ראשית, יש לראות כי היחידים שטוענים כי היא היתה

"שיכורה" היו הנאשם (עמ' 151 שורות 13-14) ואחותו, ב' (עמ' 131, שורה 11), אלא שאת עדותו של הנאשם לא אוכל לקבל (בהקשר זה ובכלל), ועדותה של האחות היתה אף היא מגמתית ולא מהימנה. בכל אופן, לעומת הטענות של הנאשם ואחותו, יש לראות כי א' וג' לא העידו כי המתלוננת היתה שיכורה ואף אין לכך אינדיקציה בעת קיימה את השיחה ובה הזעיקה את המשטרה, בסמוך מאוד לאירועים. באשר לחישובים שמבצע הסניגור בסיכומיו, לפיהם אם חבורה של ששה צעירים "חיסלה" שני בקבוקים של וודקה, שבכל אחד מהם ליטר - אזי שהמסקנה היא שהמתלוננת היתה שיכורה - אומר כי אין לקבל טיעון שכזה, ולא הוכח כמה שתה כל אחד מהחבורה.

48. חוסר עקביות באשר לטענה בדבר ניסיון מעשה הסדום האנאלי - ההגנה טוענת כי יש לזקוף לחובת המתלוננת את העובדה כי הגרסה לגבי הניסיון לבצע בה מעשה סדום אנאלי הועלתה רק בשלב מאוחר ולא מיד מלכתחילה, כאשר המדובר בחקירה השלישית במשטרה, ארבעה ימים לאחר האירוע. לשיטת ההגנה, הדבר מחייב בראש ובראשונה לזכות את הנאשם מאישום זה, ומעבר לכך - כי הדבר מלמדת על חוסר מהימנות הגרסה כולה. לא אוכל לקבל טענה זו. ראשית, יש לראות כי כבר במועד הראשון שמסרה המתלוננת תיאור של האירועים, בבית החולים, היא הזכירה את ניסיון מעשה הסדום - והראיה היא שבוצעה גם בדיקה בפי הטבעת, על סמך הדברים שרשמה רופאת הנשים, מפיה של המתלוננת לגבי "ניסיון חדירה אנלית ללא חדירה" (ת/11). רופאת הנשים הסבירה בהקשר זה כי היא שואלת את הנבדקת היכן בוצעו המעשים המיניים - על מנת לדעת היכן לבצע את הבדיקות (עמ' 142 שורות 26-32, ת/12), ולכן, הבדיקה מחזקת את הגרסה לפיה המתלוננת אכן ציינה פרט זה, שאחרת - לא היתה נבדקת באיזור זה ואין כל יסוד להניח שהרופאה היתה רושמת שהיה ניסיון חדירה שכזה "מפיה של המתלוננת", אלמלא הטענה היתה אכן מגיעה מפיה של המתלוננת. ברי כי הרופאה לא "תמציא" מידע שכזה, וראו כי העובדת הסוציאלית אישרה כי המתלוננת סיפרה לרופאה שהיה ניסיון חדירה אנלית (עמ' 121 שורות 1-4). נכון הוא כי בחקירה הראשונה בבית החולים, על ידי החוקרת דרור, לא ציינה המתלוננת את ניסיון מעשה הסדום (נ/1, ת/28), אך היא כן מסרה תיאור מפורט בהקשר זה בחקירה בהמשך (נ/3, עמ' 1 שורה 15 ועמ' 2 שורות 19-23). בהקשר זה יש לזכור כי -

"כאשר בעבירות מין עסקין, נקבע כי בשל השפעותיהן הייחודיות של עבירות אלה על קורבנותיהם, הרי שבניגוד למקרים אחרים, אין לצפות תמיד כי גרסתם של קורבנות העבירה, תהא שלמה, עקבית, קוהרנטית וחסרת אי דיוקים (ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.2010); ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (3.7.2007)). לפיכך, וכפי שנפסק לא אחת, בבוא בית המשפט לבחון את מהימנות גרסת המתלוננת (או המתלונן) בעבירות מין, הוא יכול להסתפק "בגרעין האמת" שבה, ולעיתים אף "בגרעין הקשה" של הדברים (ע"פ 9497/08 פלוני נ' מדינת ישראל (27.7.2009); ע"פ 1947/07 פלוני נ' מדינת ישראל (20.12.2009); ע"פ 5636/08 פלוני נ' מדינת ישראל (26.1.2009)).

(ע"פ 2921/13 רייטבורג נ' מ"י, פסקה 56 (1.1.2015)).

ובדומה, בע"פ 9806/05 פלוני נ' מ"י (8.1.2007), נפסק כי:

"בתי המשפט על כל ערכאותיהם הכירו זה מכבר בכך שלא ניתן לדרוש כי תלונה מסוג זה תהיה מסודרת כרונולוגית, מתועדת, בנויה לתלפיות כאשר בין האירועים השונים קיים רצף הגיוני שניתן לעקוב אחריו. עדויות של מתלוננות בעבירות מין מתאפיינות בכך שהדברים מתערבבים זה בזה, קיים חוסר בהירות בשאלה מה קדם למה, מה בדיוק נאמר בשלב זה או אחר על ידי מי מן הצדדים וכיוצא בכך".

49. האם ביקשה המתלוננת לישון אצל ב'? ב' העידה כי לפני שעלתה לביתה, המתלוננת ביקשה לישון אצלה

(עמ' 129 שורות 15-19, עמ' 132 שורות 22-24). המתלוננת נשאלה אם יתכן שכאשר חזרה עם הנאשם מהחדר, וראתה שב' הולכת לביתה (כשהחבורה מתפזרת) ביקשה ממנו לישון אצלה - וטענה כי היא אינה זוכרת, אך יכול להיות שכך היה (עמ' 45 שורות 21-23). א' העידה כי היא לא זוכרת ששמעה את המתלוננת מדברת עם ב' באותו שלב, אך יום למחרת - כאשר שוחחה עם המתלוננת, זו האחרונה סיפרה לה שהיא שאלה את ב' אם היא יכולה לעלות אליה כי זה מה שהנאשם אמר לה להגיד (עמ' 82 שורות 9-17). לאור האמור, דומה כי אכן יש ראיות לכך שהמתלוננת ביקשה מב' לישון אצלה. ההגנה טוענת כי המשמעות הינה שיש לדחות מכל וכל את גרסת המתלוננת, שכן לא יעלה על הדעת שהמתלוננת תבקש לישון בבית של אחותו של הנאשם, שעה שהיא יודעת שהנאשם גם שווה שם, והכל - לאחר שאנס אותה באלימות לשיטתה. לא אוכל לקבל את עמדת ההגנה לגבי מה שיכול לעלות על הדעת ומה שלא יכול לעלות על הדעת, ככל שעסקינן בשיקולים ובהתנהלות של המתלוננת הצעירה, לאחר מה שעברה. יש לראות כי המתלוננת גרה במרחק מה, כי הבינה שא' אינה "קולטת" את מצוקתה ומתכוונת ממילא לעזוב עם חבר שלה, ק', היא היתה אמורה להשאר לבדה על הספסלים - ויכול להיות שבנסיבות אלה, ביקשה להכנס לדירה של ב', גם אם הנאשם היה שם, בבחינת בחירה ב"רע במיעוטו". בכל אופן, הלכה ידוע היא כי אין לשפוט את ההתנהלות של קורבן עבירת מין בנסיבות שכאלו על פי אמת מידה "הגיונית" של האדם הסביר, וכפי שנפסק בע"פ 7082/09 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 5(10.3.2011):

"העובדה שהתנהגות קורבן עבירה בכלל וקורבן עבירת מין בפרט נראית למשקיף מהצד תמוהה ובלתי הגיונית, אין בה כשלעצמה כדי לפגום במהימנות עדותו ולעיתים היא אף מתקבלת על הדעת לנוכח הסינדרום אליו נשאב [...]. הסיבה לכך היא שיש לבאר 'התנהגות סבירה' תוך התחשבות בנסיבות בהן היה מצוי הנפגע בעבירות מין. שיקולים כגון ניסיון חיים, גיל ותפישת עולם של הנפגע בעבירה מעין זו - גם הם עשויים להיות רלוונטיים להערכת עדותו. [...] אין להיצמד לכללים בדבר ההיגיון 'המצופה' מקורבן עבירת מין. הקורבן איננו חייב להתנהג בסבירות או בדרך מסוימת שמוכתבת לו על ידי האחר הנמצא מחוץ לעולמו הפנימי".

50. משך האירוע - הסינור מפנה לכך שהמתלוננת טענה כי שהתה עם הנאשם בחדר במשך כשעה וחצי, אך כי משך זמן זה אינו הגיוני ואינו מתיישב עם שאר העדויות, לפיהן המדובר בפרק זמן של רבע שעה עד חצי שעה (ואזכיר כי א' טענה שהמתלוננת והנאשם נעלמו לרבע שעה עד חצי שעה, וג' טען שהמדובר בחצי שעה - כפי שפורט מעלה). המאשימה מצביעה על שני עוגנים של זמן אשר לגביהם לא יכולה להיות מחלוקת - הראשון שיחת ההזמנה לטלפון של המתלוננת, בה היא הוזמנה לשבת בעיגולים עם החבורה; והשני, מועד השיחה של המתלוננת למשל"ט. בין שני מועדים אלו חלפו כחמש שעות תמימות, ולכן - לפחות מהבחינה הטכנית גרידא, בשים לב למתחם הזמנים האמור, הגרסה של המתלוננת באשר לכך שהיא והנאשם שהו בחדר עת בוצעו בה המעשים הנטענים במשך כשעה וחצי - אינה בלתי מתקבלת על הדעת.

אינני סבורה כי הוכח שהשניים אכן שהו בחדר במשך כל כך הרבה זמן - ויש לאמץ את העדויות לגבי רבע שעה עד חצי שעה, אלא שלשיטתי דברי של המתלוננת בנקודה זו - אף אם אינם מדויקים - אינם מלמדים על חוסר מהימנות, אלא רק על כך שקשה היה לה לאמוד את משך הזמן, אשר "נראה לה כנצח" - לאור אשר התחולל בפרק הזמן כאמור.

בהקשר זה, אפנה לכך שכבר נפסק כי:

"כפי שנאמר לא אחת, כשמדובר בעדות המתייחסת לאירוע טראומתי, עלול מושג הזמן להשתבש, ובחלוף חודשים ממועד האירוע, אפשר שיתעורר קושי בעמידה על

לוחות הזמנים המדויקים. בכך לבד, אין בהכרח כדי לפגום בתוקף העדות ..."

ובהמשך -

"כאמור, המתלוננת נמנעה מלנקוב במועדים מדויקים בבית המשפט, ותחת זאת הצביעה על טווח זמן בן כשעה, שגם לגביו הביעה היסוס וספקנות. המתלוננת טענה אמנם כי הביטה בשעון עם שובה הביתה, ואולם, יש לזכור כי היא עשתה כן, לפי טענתה, בסמוך לאחר המעשים שבוצעו בה, כשהאירוע הטראומטי שחוותה עודנו מרחף בחלל האוויר. לפי עדות המתלוננת, בעקבות האירוע היא פרצה בבכי. במצב הנפשי שבו היא היתה שרויה באותה עת, אין תימה, איפוא, כי נפלו בדברי המתלוננת אי דיוקים בהערכת הזמן, כך בפרט כשהפערים שבהם מדובר אינם משמעותיים."

ע"פ 9399/09 **ארלקי נ' מדינת ישראל** (10.8.2010), בעמ' 20-21, והאסמכתאות שם. כן השוו להערת ביהמ"ש העליון בע"פ 8056/10 **עווד נ' מדינת ישראל** (19.11.2012), בעמ' 34; ע"פ 6643/05 **מדינת ישראל נ' פלוני** (03.07.2007), עמ' 21; וע"פ 993/00 **נור נ' מדינת ישראל** פ"ד נו(6) 205 (2002), עמ' 224-225, לגבי כך שאי זכירת שעות מדויקות ולוחות זמנים מצד קורבן אונס אינה פוגעת במהימנות, לאמור:

"הליך שחזור האירועים האלימים על-ידי קורבן עבירת מין שחוה אותם מהווה כשלעצמו טראומה מחודשת המתבטאת בחיטוט בפרטי הפרטים של חוויה איומה, על אחת כמה וכמה כאשר החקירה היא תוקפנית [...] אין לצפות מאדם כי יזכור פרטי אירוע טראומטי כאילו תיעד אותו בזמן אמת, בייחוד כאשר מדובר בקורבן עבירת מין. לפיכך השאלה איננה אם קיימים אי-דיוקים ואי-התאמות בפרטים, אלא אם המיקשה כולה היא אמינה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק",

וראו אף את ע"פ 2331/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (13.10.2015).

51. הטענה הכבושה לגבי ניסיון מעשה הסדום האוראלי - במהלך הראיון במשרדי הפרקליטות לפני מסירת העדות בבית המשפט - סיפרה המתלוננת לפרקליטה על ניסיון למעשה סדום אוראלי בנוסף על הגרסה הקודמת. הודעה נמסרה לבא כוחו של הנאשם. בחקירתה הנגדית היא נשאלה מדוע לא סיפרה על כך עד לראיון והסבירה כי בכל פעם שהיא משחזרת את האירוע היא נזכרת בעוד פרטים, כי ממילא הניסיון לא צלח והנאשם רק שפשף את איבר מינו בפיה ללא חדירה וכי היא היתה נבוכה לספר על כך (עמ' 38 שורות). אין ספק כי כאן עסקין בפרט מהותי שמן הראוי היה לספר בשלב קודם לראיון וכי המדובר בעדות כבושה. בנוסף, אינני בטוחה כי יש לקבל כפשוטה את טענת המתלוננת לגבי כך שהיא לא סיפרה על כך בשל שהתביישה, שכן - היא מתארת בכנות ובפתיחות מעשים אינטימיים מביכים לא פחות. עם זאת, לשיטתי זהו הקושי היחידי בגרסתה, ואין בו כשלעצמו להביאני למסקנה שיש לדחות את גרסת המתלוננת לגבי כל שאר הנתונים שמסרה. כפי שצוין מעלה שוב ושוב, עדותה של המתלוננת מעל דוכן העדים הותירה רושם מהימן, של מי שמתארת את הדברים מתוך כאב אמיתי, לאחר שחוותה את הדברים, והעדות נתמכת בראיות למכביר - הן של עדים והן ראיות חפציות. לכן, הטענה לגבי ניסיון מעשה הסדום האוראלי, אכן מעוררת קושי, ולא ניתן להתעלם מכך, אך המכלול מחייב את המסקנה כי הגרסה של המתלוננת הוכחה כדיון, ואין בנושא זה כדי לטעת בליבי את הספק הסביר לגבי שאר הרכיבים של כתב האישום.

שוב, אזכיר כי הכלל הנוהג הוא כי בחינת מהימנותם של נפגעי עבירות מין אינה שקולה לבחינת מהימנותו של עד רגיל, וכי אי-דיוקים או השמטת פרטים על ידי נפגע - אין בהם, כשלעצמם, לערער את מהימנות הגרסה, ובלבד ש"גרעין

העדות" מהימן (ע"פ 5808/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (7.10.2015); ע"פ 1473/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (5.11.2014)).

52. העדר מניע - טוען הנאשם כי המתלוננת מעלילה עליו עלילת שווא, אלא שלא הוצגה ולו ראיה בתמיכה לטענה שכזו ולא הוסבר מה עשוי להיות המניע של המתלוננת לעשות כן. אמנם אין חובה להוכיח מניע שכזה, אך אזכיר שוב כי הנאשם מכחיש מכל וכל את קיום יחסי המין עם המתלוננת, כך שהוא אינו יכול להציע שהיא הסכימה ליחסי המין לאחר מכן "התחרטה" ועתה מנסה להציג עצמה כקורבן של עבירת מין. עיון בדברים שהוחלפו בין המתלוננת לנאשם במהלך העימות, מראה כי הוא טוען כלפיה שהיא "הלבישה עליו סיפור", אך כאשר היא שואלת אותו מדוע שתעשה כן, הוא משיב: "לא יודע, אולי את פסיכיאטרית, אני יודע ???". (ת/41 שורות 19-20). האפשרות שאי הוכחת מניע תהווה אף היא חיזוק מסוים לגרסת המתלוננת הובעה בע"פ 793/78 **רצאבי נ' מדינת ישראל**, פ"ד לד(2) 768 (1979), בעמ' 757; ע"פ (מחוזי ת"א) 70822/01 **גמבורג נ' מדינת ישראל** (13.1.2002)).

סיכום ביניים לגבי גרסת המתלוננת -

53. לאור כל האמור מעלה, עמדתי היא כי הוכח כדבעי שיש ליתן אמון בגרסת המתלוננת לגבי השתלשלות האירועים - ובמיוחד לגבי כך שאכן התרחשו מעשים מיניים, בניגוד לרצונה, בחדר. המתלוננת עמדה בחקירה נגדית ממושכת, הופנתה לכל הודעותיה במשטרה ולמול הגורמים השונים, חזרה בעקביות על לוז התרחיש, התמודדה עם אי דיוקים, סיפקה הסברים לגבי תמיהות שעולות לגבי חלק מהדברים, והותירה רושם כבחורה צעירה שזוכרת היטב את האירועים ומספרת על הדברים כהוויתם. גרסתה קיבלה חיזוקים מעדים אובייקטיביים, מעדים אשר ניסו בכל מאדם לסייע לנאשם או סתם להשתמט ממתינות עדות כנדרש בבית המשפט, ובמיוחד יש לתת משקל לממצאים הפורנזיים שמחזקים משמעותית את גרסתה (כגון כתמי הקיא), ולממצאים חפציים שתומכים אף הם בגרסה (כגון השקית עם מכשירי הטלפון והחבלות על גופה).

גרסת הנאשם -

54. נזכיר כי הנאשם הכחיש מכל וכל את המיוחס לו.

השוטרים הגיעו אל ביתו של הנאשם כבר בשעה 05:44 ומצאו אותו במיטתו - ישן. במעמד המעצר - הבחינו השוטרים כי רוכסן מכנסיו של הנאשם פתוח (ת/7 ועדות פסינה עמ' 146 שורות 8-15 ועמ' 147 שורות 5-8). עוד הם הבחינו כי חולצתו מלוכלכת, כי יש עליה כתמים "רטובים", והבגדים נתפסו (ת/6, עמ' 147 שורות 14-19, ת/7, ת/64). במעמד המעצר, נעשה ניסיון לדגום רקמות מאיבר מינו של הנאשם, אך הדגימה לא הניבה כמות שניתן להפיק ממנה ממצאים.

55. ההודעה הראשונה במשטרה נגבתה מהנאשם ביום 17.7.2014 בשעה 13:01 (ת/34, ת/36, ת/37). ההודעה השניה נגבתה ביום 22.7.2014, ובמועד זה אף בוצע עימות בינו לבין המתלוננת (ת/38 - ת/42). בהמשך בוצעו שני ביקורים במקום ביחד עם השוטרים - באחד הסביר הנאשם היכן ישבה החבורה על הספסלים, ובשני הוא נלקח לבניין ולחדר - אך טען כי הוא מעולם לא היה שם (ת/43 - ת/46). חקירה שלישית בוצעה ביום 23.7.2014.

56. במהלך החקירות והעדות בבית המשפט - הנאשם הכחיש את זריקת הכפף (ת/37 עמ' 6 שורות 37-38, ת/41 עמ' 2 שורות 26-37, ובפרוטוקול - עמ' 158 שורות 7-10), הכחיש כי היה יחד עם המתלוננת בחדר (עמ' 153 שורות 21-25, עמ' 156 שורות 27-31), הכחיש הפעלת כל אלימות כלפיה, הכחיש כל מגע מיני עם המתלוננת, מעבר ל"התמזמזות" עת ישבו על הספסלים, ואף אמר כי הוא לא היה מעוניין במגע שכזה (עמ' 156 שורות 18-26, עמ' 159 שורות 3-15).

ההתרשמות מעדות הנאשם והסתירות שבגרסתו -

57. מצאתי את עדותו של הנאשם כמתחמקת, הוא הכחיש נתונים אשר לגביהם היו ראיות ולא סיפק הסברים הגיוניים או מניחים את הדעת לראיות מטעם התביעה שהוצגו לו. נתחיל בסקירת ממצאים שעולים מהעדויות של עדי התביעה, אשר סותרים את גרסת הנאשם - תוך בחינת ניסיונו לספק מענה לאותן סתירות:

המגע עם המתלוננת עת ישבה החבורה על הספסלים - נזכיר כי הנאשם טוען כלפי המתלוננת כי היא מנסה להסתיר את אותם מגעים - ובכך מוצא פגם במהימנותה, והוסבר לעיל מדוע אינני מקבלת את גישתו בנקודה זו. עמדתי היא כי ההתייחסות לנושא זה דווקא מצידו של הנאשם מלמדת על חוסר מהימנות. ולמה הכוונה? בעדות במשטרה (ת/34, שורה 12) הנאשם טוען כי השניים "אולי התנשקו" ואולי היו מגעים "פה ושם". ואילו בהמשך, בבית המשפט, טוען הנאשם כי הוא ישב על ספסל נפרד עם המתלוננת וכי השניים "התמזמזו", וכדבריו: "התנשקנו, התחבקנו, התחרמנו", ואף טען כי הרגל של המתלוננת היתה עליו (עמ' 150 שורה 31 ועמ' 155 שורות 5-6). אף במהלך העימות עם המתלוננת, הנאשם הדגיש שוב ושוב את שלב "ההתמזמזות" על הספסל. תיאורו זה של ה"מזמז" נרחב בהרבה מהתיאור של המתלוננת לגבי חיבוק ונשיקה, ואזכיר כי התיאור של המתלוננת עולה בקנה אחד על הדברים שמסרו ב' ו-ג'. הנאשם התבקש להסביר את העובדה שתיאוריו שונים מאשר התיאור שמסרו שאר העדים - אך לא היה לו הסבר (עמ' 154-155). אני אף סבורה כי מבחינתו - קיים פער משמעותי בין התיאור הראשוני לבין התיאור הסופי של אותה "התמזמזות", והדבר פועל לחובתו.

זריקת הכפף - כאשר נשאל הנאשם כיצד הוא מסביר שאחותו, ב', אישרה שהוא זרק למתלוננת את הכפף בשלבים הראשוניים של הערב, למרות שהוא מכחיש זאת, השיב שאולי היא היתה "מסטולה" (עמ' 158 שורות 22-27) או שאולי היא לא ראתה טוב (עמ' 174 שורות 15-18).

"ההעלמות" של הנאשם והמתלוננת מהספסלים - הנאשם עומת עם גרסאות א' ו-ג' לגבי ההעלמות עם המתלוננת למשך פרק זמן ממושך מהספסלים, היות והוא הכחיש נתון זה, והסברו היה כי הם כנראה היו "בעניינים שלהם" ולכן חשבו שהשניים נעלמו למרות שלא כך היה (עמ' 157 שורות 16-31).

התפזרות החבורה - הנאשם טען כי אחרי שישב עם המתלוננת על הספסל הסמוך, שם "התמזמזו", הם עברו לספסל הקרוב לחבורה, אז הוא שוחח עם ק' ארוכות לגבי סכסוכים שיש לו בשכונה, לאחר מכן א' ו-ק' הלכו לביתם, הוא ואחותו ב' עלו לביתם - ועל הספסלים נותרו המתלוננת וג'. כפי שפורט מעלה - למתלוננת גרסה שונה בתכלית, אשר נתמכת בעדויות של א', ב' וג'. כאשר נשאל הנאשם מדוע לא סיפר בחקירתו במשטרה על אותה שיחה עם ק' לגבי "הסכסוכים" השיב כי "המשטרה לא צריכה לדעת זאת בכלל" (עמ' 160 שורות 30-31). אמנם, לכאורה המדובר בפרט שאינו חיוני להבנת האירועים, אך יש לראות כי הנאשם כן מספק פרטים לגבי נושאים דומים אחרים.

בדומה, כאשר הנאשם מופנה לגרסאות של שאר בני החבורה לגבי שלב ההתפזרות, הוא לא מצליח להסביר כיצד התיאורים שלהם משתלבים עם התיאור שלו (עמ' 160 שורות 30-31, עמ' 162, שורה 3-22). בנוסף - יש לראות כי בחקירה במשטרה מסביר הנאשם כי כאשר עלה לביתו יחד עם אחותו, המתלוננת נשארה בספסלים יחד עם א' ו-ק' (ת/37, עמ' 9 שורות 30-33), ואילו בבית המשפט טען כי א' ו-ק' עזבו ראשונים, וכי כאשר הוא עלה לביתו - המתלוננת נשארה עם ג'. כאשר הנאשם התבקש להסביר סתירה זו - בחר להתכחש לדברים שמסר במשטרה (למרות שהדברים מוקלטים, עמ' 161 שורות 5-32 ועמ' 162 שורות 1-2). בתשובותיו אלו, ניכר היה שהנאשם מנסה להרחיק עצמו מהחלק השני של ההתרחשויות הנטענות, עת הלך אחרי המתלוננת שעה שניסתה לברוח לביתה.

בהקשר זה יש לציין עוד כי במשטרה טען הנאשם שהוא כלל לא הכיר את ק' עובר לאירועים ורק ידע שהוא חבר של א' (ת/37, עמ' 5 שורה 14), ואילו בחקירה בבית המשפט טען כי הוא חבר קרוב של ק' (עמ' 166 שורות 11-18).

58. בנוסף, יש לתת את הדעת ל"פליטת פה" משמעותית מצד הנאשם במהלך חקירתו הראשונית, אשר יש בה כדי להוות נדבך נוסף במסקנה לגבי אי מהימנותו. ובמה דברים אמורים? כאשר נעצר הנאשם, נתפסו על גופו מכשיר טלפון וכרטיס רב-קו של אדם בשם משה בר-לב. כאשר החלה חקירתו, הוא הוזנה שהוא נחקר באזהרה לגבי חשד בביצוע עבירות מין כלפי המתלוננת ובחשד להחזקת רכוש גנוב - בהתייחס לטלפון ולכרטיס של אותו משה. באותו השלב (בבוקר המוקדם שלאחר ליל האירועים) המתלוננת עדיין לא ידעה שהשקית עם הטלפונים והכרטיס שלה נמצאים בבית של הנאשם, המשטרה לא ידעה זאת - ולא היה כל חשד לגבי הנאשם בהקשר זה. וראו - כי במהלך החקירה, כאשר מוטחות כלפי הנאשם ההאשמות לפיהן אנס את המתלוננת - הוא משיב: "לא אנסתי אותה ולא היתה חדירה ובטח שלא הרבצתי לה לא גנבתי לה את הרכוש זה ... לא הרבצתי לה ולא גנבתי את הרכוש שלה" (ת/37 עמ' 4 שורות 37-39, עמ' 5 שורה 1). ברי כי ההתייחסות של הנאשם לחפצים של המתלוננת וההכחשה שהוא גנב פרטים כאמור - כאשר הוא בכלל לא נחקר לגבי נושא זה באותה נקודת זמן - מעוררת תמיהות, וכלשונה של באת כוחה של המדינה בסיכומיה - "על ראש הגנב בוער הכובע". הנאשם נשאל כיצד הוא מסביר זאת, וטען כי הוא הכחיש את הגניבה כיון שהחוקרת שאלה אותו אם גנב למתלוננת רכוש. אלא שהחקירה הוקלטה וניתן לראות כי הנאשם טוען את מה שטוען **לפני** שהוא נשאל לגבי מכשיר הטלפון של המתלוננת (ההקלטה - ת/36). לשיטתי יש חשיבות ראייתית לכך שהנאשם מכחיש את גניבת מכשירי הטלפון, בשלב שעוד לא הועלה כלפיו חשד בהקשר זה, ובמיוחד שעה שהוכח שהוא כן לקח את השקית של המתלוננת עם מכשירי הטלפון והכרטיס שלה - והם נמצאו בביתו כמה שעות לאחר מכן.

59. באשר לממצאי הד.נ.א. - אזכיר כי נמצאו כתמים הנחזים להיות כתמי קיא על חולצת הנאשם, ובהם הד.נ.א. של המתלוננת, למרות שהנאשם טען כי המתלוננת לא הקיאה בנוכחותו במהלך כל הערב (עמ' 172 שורות 19-22). כאשר עומת עם הנתון לגבי הכתמים האמורים על חולצתו, טען הנאשם כי אין המדובר בקיא וכי אין לו הסבר לכך שבכתם מצוי ד.נ.א. של המתלוננת (עמ' 172 שורות 9-17, עמ' 173 שורות 1-15). לגבי ממצאי הקיא עם הד.נ.א. של המתלוננת שנמצאו על רצפת החדר - טען הנאשם כי המתלוננת לא עזבה במהלך כל הלילה את איזור הספסלים (עמ' 182 שורות 2-32) וגרסתו זו אינה מתיישבת עם הממצאים בחדר.

60. ממצא ראייתי נוסף שהנאשם לא יכול היה להסביר, הינו החבלות על ברכיה ופניה של המתלוננת. כאשר נשאל לגבי החבלה בעין, מצא לנכון להשיב שאם הוא היה נותן לה אגרוף - הוא היה "מאשפז אותה להרבה זמן" (עמ' 174 שורות 21-32 ועמ' 175 שורות 1-18). כאשר נשאל לגבי החבלות על ברכיה - לא השיב תשובה כלל וכלל (עמ' 175 שורות 19-27).

61. בנוסף, לחובת גרסת הנאשם יש לזקוף את העובדה שבמהלך העימות על המתלוננת התריס כלפיה הנאשם כך: "בסדר זהו, תהיי בריאה ... אני מקווה מאוד שבבילך שתצליחי לעמוד על שלך ואני אוכל את הזמבורה. למה כי אחר כך את תאכלי זמבורה" (ת/41, עמ' 23, שורות 17-19).

62. מכאן, שעדותו של הנאשם לא הותירה רושם מהימן, הוא לא השכיל להתמודד עם הראיות שבעל-פה שנמסרו על ידי עדי הראיה (לרבות אחותו ועדים שבזוודאי שאין להם אינטרס להפלילו), לא הצליח לספק הסברים לראיות החפציות, לא הסביר את הפערים בין גרסאותיו השונות ומצא לנכון שלא לענות על שאלות שעורר קושי מיוחד מבחינת גרסתו.

הטענות הנוספות של ההגנה -

63. לאחר הקביעה לגבי אי מהימנותו של הנאשם, והיות ומטעם ההגנה לא הוצגו ראיות נוספות מעבר לעדות

הנאשם, יש לבחון עוד את טענותיו לגבי קשיים בגרסת התביעה, ואקדים אומר - כי לא מצאתי שיש במי מטענותיו כדי לכרסם במשקל המצטבר של ראיות התביעה או כדי לעורר את אותו הספק הסביר הנדרש.

64. אי מציאת הכפכפים וכתפיות החזיה - נזכיר כי המתלוננת טוענת שבמהלך מנוסתה מהאזור של הספסלים אל עבר ביתה, נפלו לה הכתפיות של החזיה שנקרעו (עמ' 56 שורות 9-19), וכי בשלב מסוים גם כפכפיה אבדו (נ/3 שורות 28-30). אף הכפכפים והכתפיות לא נמצאו - ולשיטת הנאשם, מדובר בממצאים "נגטיביים" המכרסמים בראיות התביעה. לשיטתי, לא כך הם פני הדברים. היה ניסיון לחפש את הכתפיות והכפכפים, אך הם לא אותרו. המדובר בתא שטח די נרחב, אשר קשה לסרוק בו כל מ"ר רבוע בחיפוש אחר פסים דקים של חזיה ולגבי הכפכפים, יש אף לקחת בחשבון את האפשרות שמישהו לקח אותם במהלך השעות שחלפו עד שבוצעו החיפושים.

65. אי מציאת ממצאים ביולוגיים על גופו של הנאשם - בעת מעצרו של הנאשם, נלקחה דגימה מאיבר המין שלו (ת/52, ת/53). לטענתו, יש לתת משקל לכך שלא נמצאו ממצאים עם ד.נ.א. של המתלוננת בחומר שנדגם. דא עקא, שלפי המסמכים, לא ניתן היה כלל להפיק חומר ביולוגי לצורך בדיקת ד.נ.א מהדגימה, אף לא של הנאשם עצמו (ת/24, עמ' 3 סעיף 4) - ולכן אין בדגימות אלו כדי להוות ראיה לכאן או לכאן.

66. אי מציאת ממצאי ד.נ.א של הנאשם על גופה של המתלוננת - ערכת האונס עם הבדיקות שבוצעו למתלוננת בבית החולים מאיזור איבר המין ופי הטבעת הועברו למעבדה הביולוגית - אך לא נמצאו תאי זרע או תאים אחרים עם הד.נ.א. של הנאשם. הנאשם גורס כי המדובר בממצא לזכותו, אלא שבהתאם לחוות הדעת - בדגימות מגופה של המתלוננת ומתחתוניה - לא הופקה כמות ד.נ.א זכרי בכמות מספקת אשר תוכל לאפשר הפקת פרופיל והשוואתו לזה של הנאשם (ת/24, עמ' 3, סעיף 5).

67. אי מציאת טביעות אצבע של הנאשם על השקית - השקית הועברה לבדיקה - אך לא נמצאו עליה טביעות אצבע של הנאשם (ת/20, ת/21, ת/61 - ת/63, עמ' 97 לפרוטוקול שורות 4-19). לטעמי, הראיות מחייבות את המסקנה שהנאשם הוא זה שהביא את השקית לביתו. לו היתה עולה טענה לפיה אחותו של הנאשם, שגם נטלה חלק מאירועי הלילה, היא שהביאה את השקית לבית - יתכן וזו היתה אפשרות סבירה, אלא שטענה זו לא עלתה, ולא שוכנעתי כי יש סיבה להניח שמישהו אחר יביא את השקית, דווקא לבית של הנאשם, שעות בודדות אחרי האירועים. לכן, ובשים לב לכך שהשקית הושלכה לשיחים ועברה עוד כמה ידיים עד שהגיעה חזרה לרשות המתלוננת ואחר כך למשטרה לבדיקה (שהרי לפחות גם אחותו של הנאשם וגם האמא שלו נגעו בה כשהייתה בבית) - אזי שהעובדה שאין עליה טביעות אצבע של הנאשם אינה פוגעת כהוא זה במסקנה כי הוכח שהוא הביא אותה לדירתו, וכידוע כוחן של ראיות פורנזיות מסוג זה הינו בהמצאותן ולא בהעדרן (ע"פ 8798/12 **נבון נ' מדינת ישראל**, פסקה 34 (30.7.2013); ע"פ 7063/14 **רבאיעה נ' מדינת ישראל**, פסקה 15 (19.11.2015)).

68. אי מסירת עדות מטעמו של ק' - ק' (החבר של א') הופיע ברשימת עדי התביעה, אך לא העיד. הנאשם טוען בסיכומיו כי יש בכך כדי ללמד על האפשרות הסבירה שעדותו היתה פוגעת בגרסת המאשימה. אינני סבורה כי יש לצאת מנקודת ההנחה שעדותו היתה פועלת כאמור, וממילא - לאחר שהסתיימה פרשת הראיות מטעם המאשימה והתברר שהוא אינו עד מטעמה - יכול היה הנאשם לזמן אותו כעד מטעמו, והוא לא עשה כן, ככל הנראה לאחר שקרא את ההודעות שמסר במשטרה (ע"פ 9274/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2.12.2009)).

סיכום הממצאים העובדתיים -

69. מסקנתי מהמקובץ הינה כי הוכח מעבר לכך ספק סביר כי הנאשם משך את המתלוננת בכח לחדר, בעל אותה פעמיים ואף ניסה להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת - והכל שלא בהסכמתה. הוכח אף כי במהלך עשותו כן אמר הנאשם למתלוננת כי יפגע בה וכי במהלך האירועים הכה אותה בבטנה ובאזור עין ימין, וכאשר רדף

אחריה (כשניסתה להגיע לביתה) גרם לנפילתה על הכביש.

70. עוד אעיר כי אני שותפה לעמדת באת כוחה של המדינה אשר טענה כי התמונה שהתבררה הינה שלאחר המעשה, חבריה של המתלוננת ואף עוברי האורח הבינו שהתרחש "דבר מה", אך העדיפו לטמון את ראשם בחול. א' עזבה עם החבר שלה ק', ג' סירב לתת למתלוננת להתקשר, ב' עלתה לביתה, עובר האורח ראה את המתלוננת בוכה ולא שאל אם היא זקוקה לליווי או לעזרה, וכך גם חברו שהיה עמו. צר לי על תחושת הבדידות שלבטח חשה המתלוננת באותם הרגעים, מעבר לשאר התחושות תולדת האירועים שנסקרו מעלה, לגביהם שוכנעתי מעבר לספק הסביר.

טענותיו של הנאשם לגבי אופן ניהול החקירה -

71. טרם סיום נתייחס לטענות הנאשם לגבי מחדלי החקירה - לשיטתו.

72. אי ביצוע מסדר זיהוי על ידי עובר האורח - עד זה לא ביצע מסדר זיהוי בסמוך לאירוע - כיון שלאחר ששאלה אותו החוקרת אם יוכל לזהות את "הבחור האתיופי" שהיה עם המתלוננת, השיב שלא יוכל לזהות אותו היות ולא הסתכל עליו טוב (עמ' 65 שורות 11-14). כאשר התבקש העד לזהות את הנאשם בבית המשפט לא יכול היה לומר בוודאות שהנאשם הוא הבחור שראה באותו הלילה עם המתלוננת (עמ' 62 שורות 9-13). לשיטת הנאשם, אי ביצועו של מסדר זיהוי עולה כדי מחדל חקירה - אך בהינתן שהעד אמר כבר בראשית הדרך שהוא לא יוכל לזהות את ה"בחור" - לא מצאתי שעסקינן במחדל ואין כל פגם בכך שלא בוצע מסדר מטעמו של מי שמסביר וחוזר ומסביר שהוא לא ראה את ה"בחור" באופן שיאפשר לו לזהות אותו (ע"פ 8479/13 **אבו לשין נ' מדינת ישראל** (3.8.2015)).

73. אי איתורו של עובר האורח השני - החוקרת לא שאלה את עובר האורח לגבי פרטים אשר יאפשרו לאתר את החבר שהיה עמו. לטענת ההגנה, אם היו מאתרים את החבר, יתכן והוא כן היה יכול לבצע מסדר זיהוי - והיה יכול לשלול את מעורבותו של הנאשם בפרשה, ככל שהיה מזהה אחר כמי שהיה יחד עם המתלוננת בשלב זה של הלילה. לא מצאתי כי מדובר במחדל חקירה, וממילא הלכה היא כי לא כל מחדל חקירתי גורם בהכרח ל"נזק ראיתי", ולא כל נזק ראיתי מוביל לזיכוי. הדבר תלוי בנסיבות המקרה, במארג הראיתי ובשאלה הספציפית שבמחלוקת ובחינת האפשרות שהתשובה לשאלה זו אכן מושפעת מאותו מחדל חקירתי נטען (ע"פ 2511/92 **חטיב נ' מדינת ישראל** (5.7.1993); ע"פ 3793/06 **וורקו נ' מדינת ישראל** (11.4.2007)). במקרה דכאן, אין המדובר במחדל, ובוודאי שלא מחדל אשר מעלה חשש אמיתי לכך שקופחה הגנתו של הנאשם, באופן שהמחדל הערים בפניו קושי להתמודד עם חומר הראיות המפליל או להוכיח את גרסתו (ע"פ 8529/11 **אטרקישייב נ' מדינת ישראל** (24.5.2012); ע"פ 6304/12 **ספרונוב נ' מדינת ישראל** (26.1.2015); ע"פ 5633/12 **נימן נ' מדינת ישראל** (10.7.2013)).

74. אי עריכת בדיקת פולגרף - הנאשם ביקש לבצע בדיקת פולגרף בחקירתו, נערכו הכנות לכך - אך בסופו של יום לא בוצעה בדיקה שכזו (נ/8). הסינוגר טוען כי הגם שממילא ממצא של בדיקה שכזו לא היה קביל בהליך הפלילי, מן הראוי היה להסביר מדוע נערכו ההכנות לבדיקה ולמרות זאת היא לא בוצעה, וכי הדבר מלמד על כך שהחוקרים סברו שקיומה היה "פוגע בתיק החקירה" (סעיף 12 ד' לסיכומים). לא אוכל לקבל טענה זו. היחידה החוקרת הגיעה למסקנה שאין צורך לבצע את הפעולה, אשר לא היתה מניבה ראיה קבילה, ואין המדובר במחדל. בנוסף, כפי שטענה המאשימה בסיכומיה - העובדה שהנאשם ביקש לבצע בדיקת פולגרף וזו לא בוצעה - אינה יכולה להוות ראיה לזכותו בנסיבות בהן עסקינן (ע"פ 993/93 **אבוטבול נ' מדינת ישראל**, פ"ד מח(1) 485 (1993); רע"פ 7755/01 **מרציאנו נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(5) 913 (2002)).

75. אי חיפוש הכפתור שנתלש כנטען מגופית המתלוננת - נזכיר כי המתלוננת טוענת שבמהלך האירוע נתלש הכפתור של גופייתה - ובגופיה שנתפסה אכן חסר כפתור. טוענת ההגנה כי היה צריך לאתר את הכפתור בחדר, שם לכאורה נתלש, ואי חיפוש מהווה מחדל חקירה. יש לזכור כי המדובר בכפתור קטן אשר קשה לראות על רצפת החדר,

ועל מנת לאתרו - היה צריך לבצע חיפוש נרחב באותו חדר. יש אולי להצר על כך שלא הוקדש זמן לעשות כן במהלך החקירה, אלא שאין בכך כדי להוות "מחדל" חקירה, שמחייב ממצאים לחובת גרסת התביעה.

76. אי חיפוש מצלמות אבטחה או איכון מכשירי טלפון - הסניגור טוען כי ניתן היה לבדוק את קיומן של מצלמות אבטחה לאורך הדרך שבין הספסלים ועד הבית של המתלוננת, כמו גם לבקש איכונים של מכשירי הטלפון שלה, על מנת לבחון את גרסתה לגבי השלב השני של האירועים, כלומר - שלב מנוסתה הנטענת הביתה. סבורני שאי איתור מצלמות או איכונים יכול ללמד על פגם בחקירה. לגבי המתלוננת עצמה, יש לזכור כי עובר האורח אישר שהיא היתה במקום שבו היא טענה, בדרך בין הספסלים לבין הבית שלה, ואין משמעות לאיכונים. לגבי הנאשם, לא נטען כי היה לו טלפון נייד שניתן היה לאכן ואי חיפוש מצלמות אינו עולה כדי מחדל חקירה בשים לב לנסיבות, למסה הקריטית של שאר הראיות ולמקום בו עסקין (ע"פ 8140/11 **אבו עסא נ' מדינת ישראל** (3.9.2015)).

77. אי ביצוע בדיקה לגבי טיפות חומר החשוד כזרע שנמצאו בחדר - לטענת ההגנה, מחדל חקירה נוסף הינו אי ביצוע בדיקה מעבדתית לגבי טיפות זרע אשר היו על רצפת החדר, לדבריו של החוקר יניב צברי (עמ' 109-108 לפרוטוקול). העד ציין בחקירתו כי השוטר דאודי הוא שהצביע לו על הזירה, וכי גם הוא עצמו הבחין בטיפות האמורות, אך כי הוא לא נכח בזירה במועד הגעת אנשי הזיהוי הפלילי. עוד שלל העד צברי כי הכתמים שראו הם כתם הקיא שממנו נלקחו דגימות (עמ' 109, שורות 32-30). בנוסף, קיים בתיק המוצגים מזכר נוסף, שכתב שוטר נוסף שנכח בזירה עובר להגעתו של צברי, בשם רזיאל (ת/10). במזכר ת/10 לא פורטו הממצאים שיש לדגום, אך צוין בכלליות שאיש המז"פ ליבוביץ הגיע לזירה ודגם את שהיה דרוש דגימה על פי הידוע באותה העת. ליבוביץ עצמו העיד בבית המשפט כי אינו זוכר שהצביעו לו על הכתמים החשודים כזרע, וכי הוא מניח שאם היו מצביעים לו עליהם, הוא היה דוגם גם אותם (עמ' 112, שורה 6). ליבוביץ אף לא זכר מי השוטר שנכח בזירה והצביע לו על הדרוש דגימה (עמ' 111, שורה 20). דאודי בחקירתו מסר שהיה עם המתלוננת בזירה עד שהוחלף על ידי שוטרים אחרים, ואישר את דו"ח הפעולה שהוא ערך (ת/4), שם מצוין כי בזירה נראו כתמי קיא, ואין אזכור לטיפות או כתמים נוספים.

78. מכל מקום, ברור כי הכתמים החשודים אשר נצפו על ידי צברי לא נדגמו בסופו של דבר. לו היתה מתבצעת הבדיקה לגבי הכתמים החשודים, ניתן היה לקבל מידע נוסף אשר אינו בנמצא, לגבי השאלה אם המדובר בזרע ואולי אף ניתן היה להפיק פרופיל ד.נ.א. מן הבחינה זו - המדובר במחדל חקירתי. עם זאת, לא שוכנעתי כי יש בכך כדי להביא לשינוי המסקנה העובדתית (והשוו לע"פ 3490/13 **אבראהים נ' מדינת ישראל** (19.8.2015) שם דובר במחדל חקירה שעניינו אי השמשת קלטת וידאו שנתפסה, ובית המשפט קבע שאכן המדובר במחדל אך אין בידי המחדל להותיר ספק סביר באשר לאשמתו של הנאשם ולהביא לזיכויו).

79. לפיכך, לא אוכל לקבל את הטענה לפיה החקירה היתה רצופת מחדלי חקירה, אשר יש בהם כדי לעורר את הספק הסביר - ובוודאי שלא אוכל לקבל את הטענה לפיה החוקרים היו "שבויים" בקונספציה שגויה אשר לאורה נוהלה החקירה תוך גרימת נזק ליכולתו להתגונן (והשוו לע"פ 4189/13 **ברכאת נ' מדינת ישראל** (15.10.15)).

סיכום הקביעות העובדתיות -

80. מהמקובץ עולה כי הוכחה כנדרש גרסת המתלוננת. הוכח כי הנאשם גרר אותה לחדר, תוך שהוא מושך אותה בניגוד לרצונה ומכסה את פיה לבל תצעק. הוכח כי בחדר הוא הוריד את בגדיה, באגרסיביות, תוך קריעת אחד מהכפתורים. הוכח כי הכה את המתלוננת, לרבות בכך שנתן לה אגרוף באיזור העין ואגרוף נוסף בבטן, דבר אשר גרם לה לחבלה בעין והביא אותה לכך שתקיא. הוכח כי הנאשם השכיב את המתלוננת על הרצפה ובעל אותה למרות התנגדותה. הוכח כי הנאשם אף בעל את המתלוננת פעם נוספת, לאחר שהעמיד אותה עם הגב לקיר, תוך משיכה בשערותיה, לאחר שהרים את אחת מרגליה - ואף זאת למרות התנגדותה. הוכח כי הנאשם ניסה לבצע במתלוננת

מעשה סדום, לאחר שסובב אותה עם הפנים לקיר, בעודה עומדת - אך ניסיון זה לא צלח. הוכח כי המתלוננת והנאשם יצאו מהחדר, לבקשתה, ולאחר מכן - כאשר החלה ללכת לכיוון ביתה בשכונה הסמוכה, הנאשם הלך בעקבותיה. הוכח כי הנאשם עצר את המתלוננת, אחז בה שוב, וגרר אותה על הכביש עד כדי שנותרה בישיבה על הכביש והחלה לבכות. הוכח כי באותו השלב, הגיעו שני עובדי אורח למקום, הדבר גרם לנאשם לחדול ממעשיו ואיפשר למתלוננת לרוץ לביתה, אליו הגיעה תוך כמה דקות ומשם - מיידית חייגה למשטרה.

הניתוח המשפטי -

81. עבירת האינוס - על פי סעיף 345(א)(1) וסעיף 345(ב)(3) לחוק, יש להרשיע באונס בנסיבות מחמירות, נאשם אשר "בועל אישה, שלא בהסכמתה החופשית ... תוך גרימת חבלה גופנית". הוכח כי הנאשם בעל את המתלוננת פעמים - בפעם הראשונה בעודה שוכבת על הרצפה, ובפעם השנייה, כאשר היא עמדה, נשענה בגבה אל הקיר ולאחר שהרים את אחת מרגליה. הוכח מעבר לכל ספק סביר כי המעשים בוצעו וכי הם היו בניגוד להסכמתה.

נותר לבחון אם הם בוצעו "תוך גרימת חבלה גופנית". היות והוכח כי הנאשם חבט במתלוננת באגרופו באזור העין, הכה אותה בבטן ומשך בשערותיה - ברי כי מעשי הבעילה נעשו תוך גרימת חבלה גופנית.

82. עבירות ניסיון מעשי הסדום - היות והוכח כי הנאשם סובב את המתלוננת עם הפנים לקיר וניסה להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה, המדובר בניסיון למעשה סדום. אין מקום לטענה לפיה לא הוכחה הכוונה שמאחורי המעשים. יש לזכור את כי הנאשם בעל את המתלוננת פעמיים - הן בעודה שוכבת על רצפת החדר והן כאשר היא עמדה, ובמהלך התרחשות זו ביצע את ניסיון מעשה הסדום. ברי אם כן, שמטרת הניסיון, היא החדרת איבר מינו של הנאשם לפי הטבעת של המתלוננת, ולא כל מטרה אחרת. היות והנאשם מכחיש מכל וכל את המעשים ואת היותו בחדר, לא ניתן להעלות מצדו טענה לגבי כוונותיו או העדר כוונותיו, ואפנה כאן לע"פ 3727/93 **עזאמי נ' מדינת ישראל** (17.05.1994), לאמור: "משבחר המערער להתכחש לדקירה ולא חשף בפניו צפונות לבו - אין לו לבוא בטרניה על שבית המשפט הכריע את הכף לחובתו כפי שמתחייב מהתנהגותו", וראו אף את ע"פ 417/83 **מלכה נ' מדינת ישראל**, פ"ד לח(1) 670, לאמור:

"ההכחשה הטוטאליתנושאת עמה לעתים תוצאות לוואי ראייתיות, השוללות העלאתה המאוחרת של טענה חלופית, הסותרת את ההתכחשות הכוללנית. ... ניתן לומר, כי ככל שיריעת ההכחשה רחבה וטוטאלית יותר, כך גם מתקצרת האפשרות לבנות תיזה אמינה, הבנויה על הודאה חלופית חלקית בעובדות תוך סיוג קיומה של מחשבה פלילית."

ואת פרופ' ד. ביין, "קו הגנה קיצוני וגרסאות חלופיות במשפט פלילי", **הפרקליט** מג, ג', עמ' 288-293.

83. התקיפה - בסעיף 34 כד' לחוק העונשין, מוגדר המונח "חבלה" כ-"מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים". המונח "חבלה של ממש", אינו מוגדר בחוק, אך הפרשנות המקובלת בפסיקה הנה כי חבלה של ממש היא חבלה אשר לה ביטוי מוחשי (ע"פ 1976/11 **ויספיש נ' מ"י** (21.11.11)). משיכת המתלוננת בשיער, האגרוף אשר גרם לפגיעה בעין, המכות בבטן אשר גרמו להקאה וההפלה לרצפה - שגרמה לחבלות בברכיים - בוודאי שעולים כולם יחדיו (וכל אחד לחוד) כדי "חבלה של ממש".

84. האיומים - שעה שהנאשם איים על המתלוננת בפגיעה בגופה, באומרו כי יהרוג אותה במידה ותנסה לברוח, הרי שמתקיימים רכיבי עבירה זו.

סיכום -

85. אשר על כן, לאור האמור מעלה אציע לחברי להרכב, להרשיע את הנאשם בעבירה של אינוס בנסיבות מחמירות, (לפי סעיף 345(ב)(3) לחוק העונשין), ניסיון למעשה סדום (לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(3) + סעיף 25 לחוק העונשין), איומים (לפי סעיף 192 לחוק העונשין) ותקיפה הגורמת חבלה של ממש (לפי סעיף 380 לחוק העונשין).

תמר נאות פרי, שופטת

השופט א' אליקים:

אני מסכים לכל האמור בחוות דעתה של חברתי.

המתלוננת עשתה עליו רושם מהימן ועדותה נתמכת בתלונתה המיידית, במצבה הנפשי סמוך לאחר האירוע ובמצאים אובייקטיביים, (כגון: חבלה בעין-ת/11, וסימני דנ"א שלה בחדר-ת/24), בנוסף לעדויות בני החבורה כפי שפרטה חברתי.

גרסת הנאשם בכפירתו הגורפת, לרבות כפירתו בעצם הימצאותו בחדר בו בוצעו העבירות, נסתרה על ידי ממצאי דנ"א של המתלוננת שנמצאו על חולצתו (ת/24) ומכשירי הפלאפון של המתלוננת שנמצאו בביתו.

אברהם אליקים, שופט

השופט ר' שפירא, סגן נשיא [אב"ד]:

אני מסכים עם חברי להרכב.

ר' שפירא, ס. נשיא [אב"ד]

הוחלט פה אחד להרשיע את הנאשם בעבירה של אינוס בנסיבות מחמירות (לפי סעיף 345(ב)(3) לחוק העונשין), ניסיון למעשה סדום (לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(3) + סעיף 25 לחוק העונשין), איומים (לפי סעיף 192 לחוק העונשין) ותקיפה הגורמת חבלה של ממש (לפי סעיף 380 לחוק העונשין).

ניתנה היום, י"ג כסלו תשע"ו,
25 נובמבר 2015, במעמד
הצדדים ובאי כוחם.

תמר נאות פרי, שופטת

אברהם אליקים,
שופט

רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]